

Jamsai

ต๋ม ต๋ม ต๋ม

เหมียว
เหมียว
เหมียว
แมวน้อย
อลเวง

3

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

จวีฮวาซันหลี่ 橘花散里 เขียน 프리ทอม แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

ข้าเดินเข้ามาแล้วก็ปิดประตู หวนนึกถึงชั้นตอนที่ฝึกฝนมาในวันนี้ เดินไปถึงข้างกายเขา ใช้นิ้วมือขึ้นพันเส้นผมยาวเล่นเล็กน้อย จากนั้นก็ถอดเสื้อตัวนอกออกข้าๆ เสื้อคลุมสีขาวร่วงหล่น ไปที่ปลายเท้า เชียงชิงสูดลมหายใจหนึ่ง ลมหายใจเปลี่ยนเป็นถี่กระชั้นอีกครั้ง ดวงตาทั้งสอง มองข้าอย่างทมิฬ

"เจ้า...จะทำอะไรหรือ" เชียงชิงโยนหนังสือทิ้ง ท่าทางกระสับกระส่ายลูกนั่งไม่ติด

ข้าไม่ได้ตอบ หมุนตัวไปรอบหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว พริบตาที่หมุนตัวมาก็ปลดสายรัดเอวของ กระโปรงยาวสีชมพูออก ผ้าแพรลื่นไหลดุจสายน้ำ ร่วงลงสู่พื้นอย่างไร้สัมเสียด เผยให้เห็นชุดนอน สีแดงด้านในที่เย้ายวนใจคนที่สุด เชียงชิงนั่งต่อไปไม่ติดแล้ว เขาลุกพรวดพราดขึ้นมาแล้วกระโจน ไปที่ประตู

"กลับมา!" สถานการณ์เช่นนี้ไม่อยู่ในขอบข่ายที่เสี่ยวฉาฝึกซ้อมให้ข้า ข้าร้อนใจขึ้นมา ฉวยจิ้งหะที่จิตใจของเขายังไม่สงบพุ่งพรวดออกไป ชิงลงดาบประตูก่อนทั้งผลักชั้นวางหนังสือที่อยู่ ด้านข้างมาขวางประตูไว้อย่างแน่นหนา จากนั้นก็อึ้งชั่วร้ายมองเขา พุดอย่างอ่อนหวาน "มากินข้าเถิด"

มากกว่ารัก

เหมียว เหมียว เหมียว แมวน้อยอลเวง 3

จวีอวาชันหลี่ เขียน พรักหอม แปล

《喵喵喵》Vol.03

Original story and characters created and copyright © Author:

橘花散里 Ju Hua San Li

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2650-2

ภาพประกอบ 雪代薰

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พบบน

กระดาษปกนอมสลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ หลังจากอ่าน 'เหมียว เหมียว เหมียว แมวน้อยอลเวง' จบไปแล้วสองเล่ม หุุดหิ้วเราะออกมดั่งๆ ก็ครั้งกันบ้างเอ๋ย ความโลซีของ ฮวาเหมียวเหมียวช่างน่าเอ็นดูจริง ๆ ต่อให้เผลอไปก่อเรื่องก่อราวก็โกรธนางไม่ลง สักนิด มีแต่คนให้ความรักและความช่วยเหลือนางเสมอเลย

หลังจากแดนสวรรค์อลหม่านเพราะฮวาเหมียวเหมียวไปไม่นานแล้ว ในเล่มนี้ จะถือเป็นการเปิดภาคใหม่คือภาคแดนมนุษย์นั่นเองคะ เมื่อฮวาเหมียวเหมียว ต้องเผ่ารอ 'เทพปู้ซิง' กลับมาเกิดใหม่อย่างอดทน พร้อมด้วยเรื่องราวภารกิจ 'แมวโง่ ไล่ตามสามี' ที่มาพร้อมเสียงหัวเราะอีกแน่นอน

สุดท้ายแล้วสามีผู้ที่ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับนางจะตกหลุมรักนางอีกครั้งหรือไม่ จะมีอุปสรรคใดมาขวางกั้นความรักของทั้งคู่อีก แล้วนางจะใช้แผนการใดในการ ไล่ตามสามี หากพร้อมแล้วเชิญติดตามต่อได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฮวาเหมียวเหมียว แมวสามสีอายุสองปีทีทะเลาะไปอยู่ในร่างปีศาจแมวพันธุ์ทำไม้ตายคือกรงเล็บทะลวงฟ้า ชอบกินปลา นอนผึ่งแดด รักขบยิงชีวิต
- * เทพปั้ง แม่ทัพอันดับหนึ่งของเหล่าทวยเทพ ขึ้นชื่อเรื่องปราบปรามปีศาจ มีนิสัยอ่อนโยน รับฮวาเหมียวเหมียวเป็นลูกศิษย์
- * เชียงชิง นักพรตสำนักเหมาซาน หาเงินด้วยการปราบปีศาจ เป็นร่างมนุษย์ของเทพปั้ง
- * ปี่เสี่ยวเมา ลูกของฮวาเหมียวเหมียวกับเทพปั้ง มีร่างเป็นแมวดำ เป็นคนเฉลียวฉลาด มีนิสัยเจ้าเล่ห์
- * อินจื่อ ปีศาจอีกาขาว ติดตามฮวาเหมียวเหมียวมานาน นับถือเป็นลูกพี่ ชอบสะสมเพชรพลอยเป็นที่สุด ปลอมเป็นสตรีก็ไม่มีใครจับได้
- * เสี่ยวฉา หญิงสาวผู้หลงทาง ชอบพูดอะไรที่คนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง ชอบอินจื่อตั้งแต่แรกพบ

* เจียนหนาน

ปี่ศาจกบ เป็นรองพ่อบ้านคฤหาสน์สกุลฮวา ชอบแปลง
เป็นคนอื่น เชี่ยวชาญเรื่องการแสดง

* ลั่วลั่ว

ปี่ศาจกระต่าย ทำหน้าที่ดูแลบัญชีในคฤหาสน์สกุลฮวา
ขี้กลัว ไม่ชอบพูด

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

ภาคแด่มนุษย์

หากเขาไม่มีวรยุทธ์อันเยี่ยมยอด หากเขาไม่ได้มีรูปโฉมหล่อเหลา
หมดจด

หากเขาไม่ได้มีอำนาจที่ผู้คนได้ห้ำหั่นต้องคร้ามเกรง หากเขาไม่มี
ทรัพย์สินสรวงคาร

เหมียวเหมียว เจ้ายังจะรักเขาหรือไม่ ไม่มีวันเปลี่ยนใจ?

แม้ว่าเขาจะไม่มีวรยุทธ์อันเยี่ยมยอด แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีรูปโฉม
หล่อเหลาหมดจด

แม้เขาไม่ได้มีอำนาจที่ผู้คนได้ห้ำหั่นต้องคร้ามเกรง แม้เขาจะไม่มี
ทรัพย์สินสรวงคาร

ข้าก็จะรักเขาตลอดไป ไม่มีวันเปลี่ยนใจ

106

ห้าร้อยปีบุปผาผลิบานเต็มท้องทุ่ง

หนึ่งร้อยปี สายน้ำไหลระเรี่ยยาวไกลสุดลูกหูลูกตา น้ำในลำธารบนภูเขาล้นวงไหลเอื่อยไม่ขาดสายตลอดทั้งปี หล่อเลี้ยงป่าไม้ทั้งผืนให้ชุ่มชื้น ทำให้หน่ออ่อนเล็กๆ ของต้นไม้กลายเป็นไม้ใหญ่สูงระฟ้าเขียวชอุ่มเป็นพุ่มพฤษภ ดอกไม้ป่าผลิบานแล้วก็ร่วงหล่น ร่วงหล่นแล้วก็ผลิบาน ความงดงามเช่นนี้ไม่รู้หมุนเวียนเปลี่ยนไปแล้วก็ครั้งก็หน ไม่มีร่องรอยว่าเคยถูกแผ่นดินไหวทำลายให้เห็นอีก

สามร้อยปี คนในหมู่บ้านละแวกใกล้เคียงเริ่มหักร้างถางพงเข้ามาใกล้ภูเขาล้นวงมากขึ้น มีครอบครัวพรานป่าหลายครอบครัวถึงกับก่อตั้งบ้านเรือนขึ้นที่ตีนเขา ลูกๆ ของพวกเขาค่อยๆ เติบโตขึ้น จากนั้นก็แต่งงานให้กำเนิดลูก เวลาผ่านไปหญิงสาวกลายเป็นแม่เฒ่าไม่มีฟัน ชายหนุ่มรูปโฉมหล่อเหลาก็กลายเป็นตาแก่ที่หยัดเยิ้มไม่ขึ้น หลังผ่านการพลัดพรากตายจาก หลานของพวกเขาก็เติบโตต่อไป จากนั้นก็เป็นเหลน

ลือ...มนุษย์ให้กำเนิดลูกหลานสืบเผ่าพันธุ์อย่างเข้มแข็งต่อไปไม่หยุด
ค่อยๆ กลายเป็นหมู่บ้านใหญ่มีผู้คนหลายร้อยคน

ห้าร้อยปี ราชันวานรโสภาคที่ถูกกดทับอยู่ใต้ภูเขาลำดุดถูกพระภิกษุ
ที่จะไปอัญเชิญพระไตรปิฎกการาบจนอยู่มือ เขาที่เคยใจร้อนดุดัน เกลียดขัง
แดนสวรรค์ถึงกับยอมติดตามไปทางตะวันตกพบพระบรมศาสดาเพื่อ
แสวงหาความรู้แจ้ง

"ความรู้แจ้งคืออะไร"

ข้ากับพี่ชายจอมมารวักระทิง ยังมีพี่น้องร่วมสาบานคนอื่นๆ
แอบไปเยี่ยมเขา เขากลับทำหน้าที่เล่นบอ "ไม่ใช่อะไรทั้งนั้น"

"ในเมื่อไม่ใช่อะไรทั้งนั้น เพราะเหตุใดต้องไปแสวงหา"

"ถ้าไม่ไปแสวงหาก็คงไม่อาจออกจากภูเขาลำดุดได้ ไม่อาจเห็น
ลูกหลานวานรที่น่ารักของข้าฝูงนั้นอีก หลายปีมานี้พวกเขาไม่มีที่พึ่งพิง
ถูกปีศาจที่อยู่ละแวกใกล้เคียงทุบตีทำร้ายอย่างหนัก มีชีวิตอย่าง
ยากลำบาก" ราชันวานรโสภาคที่ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น 'ซุนอู่คง' หันมาย้อนถามข้า
"ถ้าเปลี่ยนเป็นเจ้าของจะไปแสวงหาหรือไม่"

"ไป เหตุใดจะไม่ไป มนุษย์ถูกสภาพความเป็นจริงทำลายความ
ฮึกเหิม ปีศาจก็เช่นกัน..."

ไม่รอให้ข้าทันพูดจบ จอมมารวักระทิงก็กล่าวต่อ เขาได้มีสุราลงไป
คำโต "นึกถึงตอนนั้น พวกเราสาบานเป็นพี่น้องกัน คิดจะต่อสู้ทำศึกกับ
สวรรค์ มาบัดนี้กลับต้องแยกย้ายกันไปคนละทิศคนละทาง"

เหล่านีปีศาจต่างทอดถอนใจ จากนั้นก็ดื่มสุราสนุกสนานกันอย่าง
เต็มที่ จอมมารวักระทิงพอเมามายแล้วก็จับมือข้าเอาแต่ร้องให้พูดจา

เลื่อนเปื้อน "หลัวซ่า...อย่าดี ถ้าเจ้าไม่ดูร้ายเช่นนั้นข้าก็กลับบ้านนานแล้ว"

ข้าไม่ได้ดื่มสุรา เห็นพวกเขาต่างเมามายจนไม่เป็นผู้เป็นคนที่แยกตัว
กลับก่อน ออกประตูมากลับเห็นซุนอู่คงไม่ได้ดื่มจนเมามาย เขานั่งรับลมเย็น
อยู่ที่หน้าประตู ในดวงตาทั้งสองเต็มไปด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจ
เห็นแล้วในใจของข้ารู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก ครั้นแล้วก็ไม่ได้ไปรบกวนเขา
ขึ้นหลังปีศาจสุนัขแดนอเวจีกลับไปเสียๆ

ภูเขาลัววิงตรงบริเวณไหล่เขามีบ้านหลังใหญ่ที่ต่อนั้นเสี้ยวหลิน
นำคนจากวังเสวียนซิงมาสร้างไว้ พวกเขาบอกข้าตั้งครมร์ ช่วงท้องนับว่า
สำคัญยิ่ง ไม่อาจอาศัยในถ้ำ ทว่าบ้านที่พวกเขาสร้างหลังนี้กลับใหญ่โต
เกินไป มีจำนวนห้องมากถึงสิบกว่าห้อง ข้ากับอินจื่อสองคนจะอยู่อย่างไรไหว
แค่เก็บกวาดก็เหนื่อยแล้ว ครั้นแล้วลัวลัวกับเจี้ยนหนานหลังจากเป็น
ปีศาจเต็มวัยก็ลงมาช่วยข้า พวกเขาบอกว่าปีศาจที่มาจากแดนมนุษย์
เมื่ออยู่แดนสวรรค์ก็พูดคุยกับคนอื่นไม่ค่อยรู้เรื่อง ชีวิตความเป็นอยู่
น่าเบื่อเกินไป ไม่สู้ลงมาอยู่แดนมนุษย์กับข้า ทำตัวเป็นจิ้งจอกแอบอ้าง
บารมีเสื้อ* ยังสบายใจกว่า หวาวก็ลงมาเช่นกัน นับแต่ครั้งก่อนที่นาง
ได้มาเปิดหูเปิดตาเห็นถึงความเจริญและความคึกคักของแดนมนุษย์ก็
ไม่อยากกลับไปอีก นอกจากนี้นางในฐานะสาวใช้อันดับหนึ่งของข้าจะ
ไม่มาช่วยเลี้ยงลูกให้ข้าได้อย่างไร

จินเหวินไม่ได้มา นางแต่งงานกับโม่หลินแล้ว สามีกรรยารักใคร่
ปรองดองปรุ่ยาหลอมยาทุกวัน ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข เพียงแต่บางครั้ง
บางครั้งนึกถึงจินเสียนกับเทพี่ซึ่งขึ้นมาถือดาบร่ายไม่ได้ นานวันเข้า

* จิ้งจอกแอบอ้างบารมีเสื้อ หมายถึงพวกที่แอบอ้างบารมีผู้อื่นมาข่มขู่หลอกลวงผู้คน

ก็ป่วยเป็นโรคทางใจเล็กน้อย ร่างกายก็อ่อนแอไปมาก เห็นว่าโอกาสที่จะมีลูกยากเต็มที ยังดีที่ไม่นานมานี้นางกับโมห์ลินเพิ่งมีเด็กน้อยคนหนึ่ง

เสียวลินยังจัดสาวใช้กับเด็กรับใช้มาช่วยดูแลงานบ้านให้ซ้ำอีกหลายคน สองสามปีก็สับเปลี่ยนครั้งหนึ่ง อันนี้คือจำต้องเข้าแบกรับตำแหน่งพ่อบ้านของบ้านที่มีชื่อเขียนไว้ว่า 'คฤหาสน์สกุลฮวา' แห่งนี้ คุมอำนาจด้านการเงินและด้านกำลังคนอยู่ในมือ ทุกเรื่องล้วนเอาใจใส่ แต่ละวันมีงานยุ่งจนหัวหมุน

ตอนมาอยู่ช่วงแรกมักมีครอบครัวนายพรานที่อยู่ตีนเขาแอบมาสอดส่องพวกเราอยู่เสมอ น่ารำคาญใจยิ่ง ต่อมาทนไม่ไหวจึงให้ววานโมห์ลินให้สร้างค่ายกลป่าไผ่ลงวิญญูณในละแวกใกล้เคียง ทุกคนที่เข้ามาต้องเจอกับภาพลงตาที่ทำให้หลงทาง เดินอย่างไรก็เข้ามาไม่ได้ ค่ายกลนี้จะอะไรก็ดี มีข้อเสียเพียงอย่างเดียวคือตัวข้าเองก็เดินเข้ามาไม่ได้ อันนี้คือโมโหจนเขกหัวข้าทุกวัน บอกแดงใจ* สุกจนกินได้แล้ว

เอาวันมาเที่ยวเล่นที่นี่แทบจะทุกเดือน เดือนละครั้ง ทุกครั้งที่มา จะเอาปลาสด กุ้งมังกร และปลาแห้งจำนวนมากมาให้ข้าเพื่อจะได้ปรับเปลี่ยนอาหารการกินให้ดีขึ้น ทั้งยุ่งไม่ให้ข้ารักษาตัวเพื่อเทพปี่ซึ่งไม่สู้แต่งงานใหม่ไปกับเขา เขาไม่รังเกียจที่ข้ามีลูกติด

ทุกครั้งที่เขาแอบมาพูดเช่นนั้นข้าก็จะหยิบไม้กวาดออกมาไล่คนเสียตายพละกำลังไม่พอ กระทั่งชายแซนเสื้อของเอาอวินก็แต่ไม่ถูกขณะที่ตนเองเหน็ดเหนื่อยจนหัวหมุน ครั้นแล้วก็สั่งให้ข้าไปไล่

ผู้อื่นเอาของอร่อยมาให้มากมายเพียงนั้น ในปากข้ายังเคี้ยวกุ้งมังกร

* แดงใจ เป็นสำนวนจีน หมายถึงหัวสมองโง่งม

อยู่เลย จะละอายใจไล่ไปได้อย่างไร... ครั้นแล้วคนผู้นั้นก็กระหึ่มยิ้มย่อง
อยู่เที่ยวเล่นจนมืดค่ำถึงได้เดินสายอาดๆ กลับไป ผ่านไปไม่นานก็มาอีก

เที่ยวเที่ยวเองเวลาลงมาทำภารกิจในแดนมนุษย์ บางครั้งก็จะ
ถือโอกาสผ่านมาเยี่ยมเยียน ความสัมพันธ์ระหว่างหวาวากับเขาจากที่
เคยร่วมกันดูถูกฆ่าโดยไม่แยกแยะดีชั่วเมื่อครานั้นก็เริ่มก้าวหน้าอย่าง
พรวดพราด แวตาของสองคนนี้เวลามองเข้าทุกครั้งคล้ายเต็มไปด้วย
ความเคียดแค้นขมขื่นใจ ทำให้คนเห็นแล้วหงุดหงิดยิ่งนัก

เนื่องจากเข้าไม่ได้เรียนในชั้นเรียนปีศาจเต็มวัยต่อ เทพธิดาหลันอวี
จึงมาเปิดชั้นเรียนพิเศษให้เข้า เลือกอาคมบางอย่างที่มีประโยชน์มาสอนเข้า
ภายใต้ความพากเพียรของนางกับอินจื่อ ในที่สุดเข้าก็ฝึกวิชาซุกซ่อนหาง
และหูของตน กลายเป็นคนธรรมดาทั่วไปได้แล้ว เวลาออกจากบ้านก็
ไม่ถึงกับทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านร้องโวยวายว่าเป็นปีศาจ พวกนี้จึงหนี
แตกกระเจิง นับว่าสะดวกมาก

หลายปีมานี้คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องขึ้นมากมายเพียงนี้ ทำให้เข้า
ที่หวนคิดถึงหัวเราะออกมา ปีศาจสุนัขแดนอเวจีที่จำทางเองได้ในที่สุด
ก็มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูกุหาสน์สกุลฮวา เจียนหนานรีบก้าวเข้ามาร้องทัก
อย่างปากหวานว่า "อาจารย์กลับมาแล้วหรือ" จากนั้นก็ช่วยจูงปีศาจสุนัข
เข้าไปขังไว้ในคอก

เจียนหนานที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ยังคงหน้าตาธรรมดายิ่ง องค์พยพ
ทั้งห้าไม่มีอะไรโดดเด่น การแต่งเนื้อแต่งตัวก็เรียบง่ายอย่างที่สุด ถ้าจับเขา
โยนไปที่ถนนใหญ่จะต้องจมหายไปใต้อุ้งเท้าคนหาตัวไม่เจอ ทว่าฝีปาก
กลับยังดีเลิศ เจอคนพูดภาษาคน เจอผีพูดภาษาผี กล่อมจนทุกคน

หัวหมุน มีเรื่องอะไรต้องพูดคุยกับมนุษย์หรือปีศาจก็มอบให้เขาไปเจรจา
น้อยครั้งมากที่จะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ลัว่ลัว่กลับมีใบหน้านางมายิ่ง หลังผ่านการฝึกฝนเพียรพยายาม
อย่างหนัก ในที่สุดเวลาอยู่ในบ้านนางก็ใจกล้าขึ้นมาก อาศัยความเชี่ยวชาญ
ด้านการคำนวณและหัวสมองที่ดีช่วยอินจื่อคิดบัญชี เพียงแต่ทุกครั้งที่
เอ่ยถึงสิ่งของเล็กน้อยที่เจียนหนานมอบให้ก็จะหน้าแดง สองคนนี้มี
ความสัมพันธ์ต่อกันที่ดีมาก เข้าพิธีแต่งงานกันไปตั้งแต่เมื่อห้าสิบปีก่อน
คนหนึ่งรับตำแหน่งเป็นรองพ่อบ้าน อีกคนดูแลฝ่ายบัญชีของครอบครัว
สกุลฮวา ทั้งสองช่วยงานอินจื่อได้มาก ท่ามกลางคำบ่นว่าของอีกาขาว
ยิ่งขับให้เห็นเด่นชัดว่าข้านอกจากเรื่องต๋อยดีแล้วก็เป็นคนไร้ประโยชน์
ที่หาดีไม่ได้เลย...

"กลับมาแล้วหรือ" อินจื่อเดินเร็วๆ ออกมา เขาก็เพชรพลอยที่
สาดประกายแวววาวอยู่ในมือพลางยิ้มบางกล่าวว่าทักทายช้า "ของกิน
อยู่บนเตา ที่นอนอยู่ห้องด้านตะวันตก ที่เล่นอยู่ในสวนดอกไม้ บุตรชาย
อยู่ด้านหลังภูเขา อยากทำอะไรก็ไปหาเอาเอง ช้าอยู่มา ไม่มีธุระอย่ารบกวน"

"รู้แล้ว เจ้าคงเพิ่งได้รับเพชรพลอยมาใหม่ เป็นเครื่องบรรณาการ
จากปีศาจในละแวกใกล้เคียงกระมัง" ข้าคาดเดาความคิดของเขาออก
ด้วยความฉลาดเฉลียว อินจื่อเพียงหัวเราะกับช้าอย่างโง่มาแล้ววิ่งไปที่
ห้องเก็บสมบัติ คนผู้นี้ขอเพียงเจอเรื่องที่เกี่ยวข้อกับเพชรพลอย สติปัญญา
ก็จะลดน้อยถอยลง...นับวันยิ่งอาการหนัก

ช้าสายหน้า ไม่ได้ไปหาของกิน ไม่ได้ไปนอน ยิ่งไม่ได้ไปเล่นสนุก
กระทั่งบุตรชายก็ไม่ได้ไปหา เพียงวิ่งผ่านป่าเร่งรุดไปยังก้อนหินที่ถุกน้ำ

หยดใส่ หินก้อนนั้นเนื่องจากถูกน้ำหยดลงมานานปีจึงดูชุ่มชื้นยิ่ง ฐเล็ก ๆ ที่อยู่ด้านบนลึกราวหนึ่งนิ้วมือได้ ทว่าหินก้อนนั้นหนาราวครึ่งแขน ข้างลองวัดความลึกของรูน้ำดูก็ไม่แตกต่างจากเมื่อวานแม้แต่น้อย หยิบผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดออกมาค่อยๆ ซับน้ำที่ค้างอยู่ในรูออกจนหมด นี่เป็นงานที่ต้องทำทุกวัน วันละสิบครั้งขึ้นไปโดยไม่ยอมมีใคร วัฏเทพีซึ่งกลับมาแล้วข้าจะต้องเล่าให้เขาฟังถึงจิตใจที่เฝ้ารอคอยตลอดเวลาหลายปี ที่ผ่านมาของข้า

ขณะกำลังคิดเพื่อฝันไปเรื่อยเปื่อยว่าถ้าตนกับเทพีซึ่งได้พบกัน อีกครั้งควรจะพูดหรือทำอะไรดี ก็มีเสียงเด็กร้องเรียกด้วยความดีใจมาแต่ไกล "ท่านแม่! ข้าตามหาท่านมาทั้งวันเลย!"

107

บ้านขำมีลูกแมวเติบโตขึ้นมา

ข้าหันหน้าไปด้วยความเบิกบานใจ เกรว้างเล็กๆ ร่วงหนึ่งฟุ้งจาก
ด้านบนเขาโถมเข้ามาในอ้อมกอดข้าอย่างประจบอดอ้อน

เด็กคนนี้น้ำตาน่ารักยิ่ง น่ารักอย่างที่สุด! รูปร่างของเขาถ้าเป็นมนุษย์
ก็อยู่ในวัยเจ็ดแปดขวบ สวมเสื้อผ้าชุดสั้นๆ ทะมัดทะแมง ดวงหน้าขาว
นุ่มนวลคล้ายข้าอย่างมาก ตอนนี้นักลับเป็นเพราะความซุกซนจึงถูกกักไว้
เกี่ยวเป็นรอยเลือดซีบๆ เส้นผมสั้นสีดำเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อแนบติดหน้าผาก
ถัดจากหน้าผากลงมาคือขนตายาวเป็นแพ นัยน์ตาสีเขียวเหมือนกันกับ
เทพปี่ซิง เพียงแต่ยามกลอกกลิ้งไปมาขาดความเคร่งขรึมจริงจังหลายส่วน
ทว่าที่เพิ่มเข้ามาหลายส่วนคือความแพรวพราวด้วยเล่ห์เพทุบาย จมูกโด่ง
เป็นสัน รูปปากกึ่งดงามชวนมอง ทุกครั้งที่ยิ้มหวานก็จะดึงดูดใจเหล่าสาวใช้
เด็กรับใช้ทุกคนในคฤหาสน์สกุลฮวารวมทั้งอินจื่อและหาววา ทำให้ทุกคน
มองข้ามเข้าไปหมด เอาของอร่อย ของเล่นสนุกทุกอย่างไปมอบให้เขา

เพียงคนเดียว

แน่นอนข้าไม่ได้โอ้อวด ตรงท้องของเขามีเกล็ดงูอยู่หลายเกล็ด เหมือนกับเทพปิ้ง แต่ไม่เคยยอมให้ใครแตะต้อง นอกจากข้าแล้วใครมาแตะเขาก็จะโกรธโมโห นอกจากนี้บนศีรษะของเขายังมีหูแมวสีดำกับหางใหญ่ที่ลื่นเป็นมันวาวน่ารักอย่างที่สุด สืบทอดความงดงามของข้าไปทั้งหมด ทุกครั้งที่สะบัดไปมาข้าก็ชอบใจจนอยากจะกดลงไปแรงๆ สักคำเออ...ความจริงข้าเคยกัดไปที่หนึ่ง รู้สึกไม่เลว ยังดีที่เขารักแม่มาก ไม่ได้ไปฟ้องอันจื่อ หาไม่ข้าคงต้องโดนด่าไปหลายวัน...ไม่เสียแรงที่ข้าใช้เวลาตั้งท้องอยู่สองปีและคลอดเขาออกมาด้วยความยากลำบาก พยายามอบรมสั่งสอนเขาให้รู้จักการปฏิบัติตัวและวางตัว

ข้าคิดจะตั้งชื่อให้เขาว่า 'ปี่เสี้ยวเมา' กลับถูกทุกคนมองอย่างดูถูก บอกว่าฟังดูหยาบเกินไปไม่มีความรู้ ถึงกับต้องไปหาโมโหลิน คนผู้นั้นตั้งชื่อให้เขาว่า 'ปี่ลั่ว' ทำให้ข้าโมโหแทบตาย ครั้นแล้ววันๆ หนึ่งข้าจึงเฝ้าล้อมหน้าล้อมหลังลูกเรียกเสี้ยวเมาตลอดเวลา เรียกนานเข้าเขาก็จำชื่อนี้ได้ก่อน ทำให้ทุกคนไม่รู้จะทำอย่างไร และทำให้อันจื่อโมโหมาก ฝ่ายหลังรับเสี้ยวเมาไปเลี้ยงเอง เพียงอนุญาตให้ข้าเป็นผู้ช่วย

ข้าแสดงท่าทีประท้วง อันจื่อกลับยกเรื่องที่ข้าพาเสี้ยวเมาออกไปข้างนอกหลายครั้ง จากนั้นก็ลืมนพาเขากลับมาเป็นข้ออ้าง ปิดกั้นหนทางในการรื้อหาความเป็นธรรมชาติทั้งหมดของข้า

นาโมโห...แมวแต่ไรมาก็ความจำไม่ดียอยู่แล้ว เห็นชัดว่าอันจื่อปฏิบัติต่อข้าอย่างไม่เป็นธรรม!

โชคดีที่เสี้ยวเมาเฉลียวฉลาด ไม่ว่าหนังสืออะไรเพียงอ่านรอบเดียว

ก็ท่องจำได้อื่นจ้อสอนเขาสิบกว่าปีก็ไม่มีอะไรจะสอนแล้ว พวกเราจำต้องส่งเขาไปเรียนกับเทพธิดาหล่นอวี่ ทั้งซื้อหนังสือมากมายไว้ในห้องให้เขาอ่าน ปรากฏว่าเขายิ่งอ่านก็ยิ่งเฉลียวฉลาด รู้จักใช้ความรู้ในหนังสือไปเล่นงานคน ยิ่งแอบไปขโมยไถ่อย่างจากละแวกใกล้เคียงกลับมาแสดงความกตัญญูต่อข้า ช่างยอดเยี่ยมเหนือชั้นจริงๆ

ทว่าความก้าวหน้าด้านวรยุทธ์ของเขากลับเชื่องช้าล็กน้อย จะอย่างไรอายุก็ยังไม่ยวพ พละกำลังก็ยังไม่เต็มที่ หลายๆ กระบวนท่าใช้ออกมาแล้วยังไม่เชี่ยวชาญมากพอ อีกทั้งประสบการณ์ยังน้อย นี่ไม่ใช่สิ่งที่ความเฉลียวฉลาดจะสามารถทดแทนได้ถึงอย่างนั้นถ้าให้สู้กับอินจ้อร้อยคน สู้กับหาวา หรือจะตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่เป็นตำแหน่งบนภูเขาลั้วอิงยังคงไม่มีปัญหา เหล่าปีศาจน้อยแถบภูเขากี้ลี้เคียงที่อยู่ในวันวัยเดียวกันก็แทบจะไม่มีใครเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้แล้ว มีเพียงหงไหเออร์จากบ้านลุงของเขาจอมมารวักระทั่งที่ฝีมือพอจะสูสีประมือกันได้หลายกระบวนท่า

บุตรชายที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ทั่วทั้งใต้หล้ามีเพียงข้าที่ให้กำเนิดได้ด้วยเหตุนี้ทุกครั้งที่มีคนมาท้าเป็นต้องคว้าตัวมาไต่อด เอาอวี่นั้นก็ชอบเสียวเมามาก เอาของขวัญมาให้เขาอยู่เสมอ บอกจะรับเป็นลูกบุญธรรมจะดีที่สุดถ้าได้เป็นลูกแท้ๆ ถึงขั้นถ่ายทอดวิธีผูกสัมพันธ์กับหญิงงามหนึ่งร้อยวิธีให้เขา ทำให้อินจ้อพ่อบุญธรรมของเสี่ยวเมาโมโหจนแทบจะสู้ตายกับเจ้าอวี่

ข้าฯ หางขึ้นด้วยความภาคภูมิใจมองเสี่ยวเมาในอ้อมกอดช่วยเซ็ดเหงื่อที่หน้าผากให้เขา "วันนี้ข้ากับลุงของเจ้าไปเยี่ยมราชันวานรโศภาด้วยกัน"

"วานรที่ร้ายกาจยิ่งตัวนั้น เหตุใดจึงไม่พาเข้าไปด้วย" เสี่ยวเมาสีหน้า
ค่อนข้างผิดหวัง เขาสูบหูลงบอก "ใช่เพราะท่านแม่รำคาญเสี่ยวเมา
จึงไม่ชอบพาออกนอกบ้านด้วยกรรมมัง"

พารู้ดีว่าจากส่วนลึกของหัวใจจะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร... ข้าเห็นเขา
สีหน้าเต็มไปด้วยความเสียใจก็ตกใจ สอบถามต่อฟ้าว่าไม่มีเรื่องเช่นนั้น
เด็ดขาด ทั้งบอกครั้งหน้าไม่ว่าไปที่ใดก็จะพาเขาไปด้วย

เขาเงยหน้าส่งยิ้มสดใสบริสุทธิ์ไร้เดียงสาให้ข้าทันที แล้วถามต่อ
"ท่านมาดูก่อนหินที่นี้อีกแล้ว รอท่านพ่อหรือ"

"อืม..." ข้ามองก้อนหินที่ยังห่างไกลจากสิ่งที่มุ่งหวังอีกมาก ในใจ
รู้สึกหงอยเหงาเศร้าซึมเล็กน้อย

"ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่านแทนท่านพ่อเอง" เสี่ยวเมาพูดอย่างเบิกบานใจ
"ท่านไม่ต้องคิดถึงท่านพ่อแล้ว เขาทั้งพวกเราไปนานเพียงนั้น ไม่กลับมา
ก็ไม่เป็นไร ตอนนี้พวกเราก็มีชีวิตที่ดีมิใช่หรือ"

"ห้ามพูดถึงพ่อเจ้าเช่นนั้น เขาเป็นคนที่ดีที่สุดที่ได้หาล้า!" ข้าเริ่มจะ
โมโหแล้ว

เสี่ยวเมารีบถามด้วยท่าทางน่าสงสาร "พ่อของข้า...ใช่แมวตัวหนึ่ง
หรือไม่"

"ไม่ใช่ เขาเป็นงู" ข้าไม่เข้าใจเพราะเหตุใดเขาจึงถามคำถามนี้
แต่ยังคงตอบคำถามอย่างจริงจัง

"แต่...ท่านชอบบอกว่าท่านพ่อเป็นบุรุษรูปงามที่สุด เป็นบุรุษที่มี
พลังกำลังมากที่สุด เป็นบุรุษที่ดีที่สุดในใต้หล้า" เสี่ยวเมาถามต่อไปด้วย
สีหน้าฉงนสนเท่ห์ "ข้าจำได้...ท่านเคยบอกว่าท่านอาเขี้ยวเทียนหน้าตา

อัปลักษณียัง ท่านอาเจ้าอวีนกับพ่อบุญธรรมอื่นจื๋อก็หน้าตาธรรมดา..."

"ก็พวกเขาหน้าตาธรรมดาจริงๆ นี่ ยามมองคนต้องมองเข้าไปในจิตใจ ไม่อาจมองรูปโฉมภายนอก" ข้ารีบถือโอกาสสั่งสอน

"ท่านเคยบอกขุนอุ้มรูปโฉมหล่อเหลายิ่ง" เสี่ยวเมาถามต่อ "ครั้งก่อนตอนไปเที่ยวเล่นในหมู่บ้าน ท่านยังมองแมวใหญ่สีขาวตัวหนึ่งแล้วหน้าแดงบอกเป็นหนุ่มรูปงามเหนือชั้น"

"ก็รูปงามมากจริงๆ นี่ เมี้ยว...ข้าไม่ได้พูดอะไรเลย วันหน้าเจ้าห้ามบอกพ่อเจ้าว่าข้ามองแมวรูปงามอีก" ข้าพบว่าตนเองพูดผิดรีบกลบเกลื่อนให้ผ่านไป

"เช่นนั้นพ่อของข้าหน้าตาคล้ายวานรหรือคล้ายแมวกันแล้ว"

ข้าจนคำพูดไปทันทีที่ได้แต่ตอบอย่างคลุมเครือ "วันหน้าเจ้าได้พบแล้วก็จะรู้เอง"

เสี่ยวเมาลูบหูลงพูดต่อ "ข้ายังไม่อยากให้ท่านพอกลับมา"

"เพราะเหตุใด" ข้าไม่เข้าใจ

"ท่านแม่ทั้งดงามทั้งน่ารัก ท่านพอกลับมาจะต้องแย่งท่านไปจากข้าแน่นอน" เสี่ยวเมาเบิกดวงตาสุกใสแวววาวมองข้าอย่างมุ่งมั่น "ถึงตอนนั้นท่านก็คงไม่ต้องการข้า ทั้งข้าให้โดดเดี่ยวเดียวดายน่าสงสาร ไม่สู้รอให้ผ่านไปอีกสามร้อยปี รอข้าโตแล้วท่านแม่ก็แต่งให้ข้า เป็นเช่นนี้ท่านก็จะได้อยู่กับข้าตลอดไป"

ข้าลมหายใจสะดุดติดขัดเกือบล้มตาย มีเสียงตึงตังมาจากด้านหลังเป็นอันจื๋อล้มลงไป เสี่ยวเมารีบก้าวเข้าไปพยุงเขาขึ้นมาพลงกระชับ "ท่านพ่อบุญธรรม ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร นี่เป็นช่วงเวลาสำคัญที่สุดในชีวิต

ของข้าเขียวนะ"

"สำคัญผายลมเจ้าสิ!" อันจื่อกดเสียงลงต่ำ พูดกับเขาด้วยความโมโหอีตอัด "เจ้าลูกแมวด่วนี่! วางแผนเล่นงานคนอื่นก็แล้วไปเกิดอย่าวางแผนมาถึงท่านแม่ของเจ้า รู้ว่าคุณนางโง่เขลา อาจจะเห็นคำพูดเจ้าเป็นเรื่องจริงจังได้"

"ก็ข้าพูดจริง" เสี่ยวเมารีบโต้แย้ง "ไม่อาจปล่อยให้คนผู้นั้นกลับมาแย่งชิงกับข้าเป็นอันขาด"

"ใครจะเชื่อเจ้า! สามขวบก็แสร้งทำเป็นร้องไห้ ห้าขวบรู้จักหลอกคน สิบขวบก็เริ่มป็นขึ้นไปถอดกระเบื้องบนหลังคา ตอนนี้มีแต่ท่านแม่ที่โง่ของเจ้าที่ยังเชื่อว่าเจ้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา!" อันจื่อพูดด้วยความโมโห

"วางแผนไม่วางแผนอะไร หลอกคนอะไร" ข้าฟังแล้วรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก หรีตาลงมองสองคนที่อยู่ตรงหน้า

"เด็กทุกคนในช่วงกำลังเติบโตล้วนมีความคิดโง่ๆ ด้วยกันทั้งนั้น ไม่ต้องเห็นเป็นจริงเป็นจัง" อันจื่อหัวเราะฮาๆ พูดจากลบกลี้อนไป

เสี่ยวเมารีบหันหน้ากลับมาเผยรอยยิ้มไร้เดียงสา "ท่านพ่อบุญธรรมกำลังพูดเรื่องคิดเลขกับข้า ช่วงนี้เขากำลังสอนข้าคิดบัญชี"

ข้าพยักหน้ารับรู้แล้วบอก "ตั้งใจเล่าเรียนเป็นเรื่องดี"

108

น้ำหยดหินทะลุ

เสียวเมาเล่าเรียนด้วยความมานะบากบั่นยิ่ง แม้ต้องร้อไปอีกสามร้อยปีจึงจะเติบโตเป็นปีศาจเต็มวัย แต่เพราะเขาเจ็ดยาวฉลาดเกินไป ดังนั้นเทพธิดาหลันอวี่จึงบอกให้ไปเข้าชั้นเรียนปีศาจเต็มวัยล่วงหน้าได้ ทว่าแดนสวรรค์กับแดนมนุษย์อยู่ห่างไกลกันมาก หลักสูตริโนชั้นเรียนปีศาจเต็มวัยก็ค่อนข้างหนัก เสียวหลินจึงแนะนำให้เขาไปอยู่ที่วังเสวียนซิงชั่วคราวจะได้ไปเรียนสะดวก

แม้ข้าจะไม่อาจตัดใจ แต่อินจื่อบอกแม่ที่ดีไม่ใช้ความต้องการของตนมามัดลูกไว้ข้างกาย จะส่งผลกระทบที่ไม่ดีต่อการเจริญเติบโตของเขา ตามใจมากเกินไปเสียวเมาก็จะเสียคน เช่นอาจไปออกปล้นชาวบ้าน เข้าป่าไปเป็นโจร หรือกลายเป็นโจรปล้นสวาท เป็นอันธพาลน้อย สุดท้ายก็ถูกแดนสวรรค์ส่งคนมาจัดการ 'ฉับ' ทิ้งไป ตัวอย่างเหล่านี้ข้าฟังแล้วขนพองสยองเกล้า รีบพยักหน้าอนุญาตให้เขาขึ้นไปบนสวรรค์ตั้งใจ

เล่าเรียน เพียงแต่ต้องกลับมาเตือนละครั้ง

ดูเหมือนเสี้ยวเมาจะไม่กระตือรือร้นที่จะขึ้นไปเรียนหนังสือบนแดนสวรรค์แม้แต่บ่อย เขาวิ่งมาวิ่งวนขอร้องอย่างน่าสงสาร "ท่านแม่ ข้าไม่ไปแดนสวรรค์หรอก ท่านไม่อยู่ข้างกาย กลางคืนข้าจะนอนไม่หลับ"

คำพูดนี้ข้าฟังแล้วในใจปวดแปลบ รีบเร่งรีบไปลากโมหลินออกมาจากโปงผ้าห่มในคืนนั้นเลย ให้เขาจัดยาสงบจิตใจหลายเทียบเอม้ายัดไว้ในห่อสัมภาระของเสี้ยวเมา แล้วก็ไปหาแมวมสามสี่ที่รูปร่างหน้าตาละม้ายข้าอยู่หลายส่วนมาตัวหนึ่งให้เสี้ยวเมาไว้กอดนอนตอนกลางคืน

วันรุ่งขึ้นพอเสี้ยวเมาเห็นของเหล่านี้ มุมปากยังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่ เพียงแต่หัวคิ้วกระตุกหลายครั้ง จากนั้นก็บอก "ข้ากลัวท่านแม่อยู่บ้านคนเดียวแล้วจะเหงา"

เอาอวีนมาถึงพอดี เขายื่นหน้ามายิ้มกริมบอก "จะเป็นไปได้หรือแม่ของเจ้ามีข้าคอยดูแล จะเหงาได้อย่างไร"

อันจื่อได้ยินว่าเอาอวีนมาก็รีบเงื้อไม้กวาดวิ่งออกมาเช่นทุกครั้ง จากนั้นก็มองเสี้ยวเมาอย่างดูดน "มีข้าอยู่! ท่านแม่ของเจ้าที่วันๆ เอาแต่นอนเกียจคร้านแล้วก็กินจะเหงาได้อย่างไร!"

เจี้ยนหนานเดินออกมาก็หัวเราะแล้วบอก "เสี้ยวเมา เจ้าโตเพียงนี้แล้วเอาแต่เกาะติดท่านแม่จะทำให้สหายร่วมชั้นเรียนหัวเราะเอาได้ เป็นเช่นคากล่าวที่ว่าไม่เห็นหน้าวันเดียวเหมือนจากกันสามปี คราวหน้าท่านแม่เจ้าเห็นเจ้ากลับมาจะต้องดีใจมาก"

ทุกคนต่างเห็นตรงกัน มีความเห็นเพียงหนึ่งเดียวนั่นคือให้เสี้ยวเมา

รีบเก็บสัมภาระไปเล่าเรียนเพื่ออนาคตของเขาเอง ถ้าเรียนไม่จบห้ามกลับมา
อยู่ที่คุกหาสนี่

เสี่ยวเมาไม่ให้อี๊ดอัดพลังก้อนปะหลับปะเหลือกวิ่งไปที่เรือนด้านหลัง
ข้าคิดจะไล่ตามไปกลับถูกอินจื่อตึงตัวไว้แล้วอบรม บอกอย่าตามใจลูก
เกินไป เสี่ยวเมาแม้จะเฉลียวฉลาดแต่ทำอะไรไม่ค่อยนึกถึงผู้อื่น ส่งไปให้
เทพธิดาหลันอวี่กล่อมเกลาสักหน่อยก็เป็นเรื่องจำเป็น

ข้าอดทนต่อความปวดใจ พักหน้าเห็นด้วยกับวิธีการของอินจื่อ
คิดไม่ถึงว่าตกคำข้าจุดธูปไหว้พระบรมศาสดาเสร็จ กลับห้องไปนอน
ก็ต้องแปลกใจที่ได้กลิ่นขิงสดเล็กน้อย ทั้งพบว่าผ้าห่มบนเตียงดูโป่งๆ
พอเปิดออกดูก็เห็นเสี่ยวเมานอนคว่ำหน้าอยู่ข้างใน จึงหัวเราะแล้วเอ่ยถาม
"คืนนี้จะนอนกับแม่หรือ"

เสี่ยวเมาไม่ตอบ กลับส่งเสียงสะอึกสะอื้นขึ้นมา

ข้าลนลานทันที รีบคว้าตัวเขามากอดไว้ในอ้อมอกพรางเอ่ยปลอบโยน
"เป็นอะไรไป"

"ท่านแม่...ไม่ต้องการเสี่ยวเมาแล้ว" เขาเงยหน้าขึ้น เขามือขยี้ตา
น้ำตาหยดเผาะออกมาทันที

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น! ไม่มีเรื่องเช่นนั้นหรอก!" ข้ารีบสั่นศีรษะชี้แจง

"หลังจากเสี่ยวเมาไปอยู่แดนสวรรค์แล้ว ท่านก็จะดีกับพวกท่านพ่อ
บุญธรรม ท่านอาเฝ้าอวี่น จากนั้นก็จะลืมข้า!" เสี่ยวเมาเงยหน้าร้องเสียงดัง
"ความจำของท่านแย่มากเพียงนั้น จะต้องลืมเสี่ยวเมาแน่นอน!"

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้นแน่ ในใจข้ามีเพียงพ่อของเจ้าคนเดียว พวกเฝ้าอวี่น
หน้าตาอัปลักษณ์เพียงนั้น ข้าจะไปดีกับพวกเขาได้อย่างไร" ข้ารีบอธิบาย

"มีท่านพ่อเพียงคนเดียว?" เสี่ยวเมามาหรีตาคีหนึ่งมองข้า

"จริงๆ แม่ไม่โกหก..." ข้าถูกจ้องจนในใจรู้สึกกระวนกระวาย
พยายามใคร่ครวญว่าตนพูดอะไรผิดไปหรือไม่

"มีเพียงคนเดียว?" น้ำเสียงของเสี่ยวเมายังไม่ดี ทั้งคว่ำหางของข้า
มากัดอย่างแรงที่หนึ่ง

ภายใต้ความเจ็บปวด ข้าพลันตระหนักรู้ นึกได้ว่าข้ามองข้ามคน
ที่อยู่ตรงหน้าไปเสียได้ จึงรีบโอบกอดเสี่ยวเมาลงสาบานต่อฟ้า
บอกเขาก็เป็นสิ่งที่ล้ำค่าในมือของข้า เป็นหัวใจดวงใจของข้า

เสี่ยวเมมาถึงได้กอดหuggingข้าลงไปด้วยท่าทางไม่สบายใจ ไม่นาน
ก็ถามเสียงแผ่วเบา "ตอนน้ำหยดหินทะเล ข้าท่านพ่อจะกลับมาจริงหรือ"

"จริงสิ" ข้าบอกอย่างมั่นใจ

แววตาของเสี่ยวเมาม่นลง ไม่ได้พูดอะไรอีก ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ข้า
ออกจะแปลกใจ

วันรุ่งขึ้นฟ้ายังไม่สว่าง เสี่ยวเมาก็ลุกจากเตียงออกไปข้างนอก
บอกจะไปออกกำลังตอนเช้า

ข้าอำปากหลายครั้ง โบกๆ มือให้เขา สั่งกำชับว่าคืนนี้ต้องไป
วังเสวียนซิง ให้กลับมาเร็วหน่อย

เสี่ยวเมายิ้มกริ่มรับปากแล้วหายลับไปท่ามกลางแสงอรุณทัย

ข้านอนหลับไปนอนจนสายตะวันโด่งจinggaค่อยๆ คลานออกจากเตียง
กลายร่างเป็นแมวเลียๆ ขนแล้วก็กลายร่างเป็นมนุษย์ หลังจากล้างหน้า
แต่งตัวเสร็จก็เดินไปที่ห้องโถง เตรียมกินอาหารเช้า

แม้กฎในคฤหาสน์สกุลฮวาจะไม่มีอะไรมาก บรรดาสาวใช้ต่าง
 เกียจคร้านกว่าอยู่ที่วังเสวียนซิง การเก็บกวาดก็ไม่ค่อยพิถีพิถัน แต่
 สิ่งเดียวที่ไม่กล้าทำลงๆ คืออาหารการกินของข้ากับห้องเก็บสมบัติของ
 อินจื่อ ดังนั้นอาหารเช้าจึงจัดเตรียมอย่างอุดมสมบูรณ์ยิ่ง อาหารสี่จาน
 น้ำแกงหนึ่งอย่างล้วนทำจากปลาทั้งสิ้น มีเพียงโจ๊กอินซิ่ง* ถ้วยเดียว
 ที่เตรียมไว้ให้อินจื่อ

ขณะที่ข้ากำลังกินอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้นพลันมีเสียงฝีเท้าเจียนหนาน
 ดังมาจากข้างนอก เขาวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าข้าด้วยสีหน้าหวาดหวั่น
 อึกอักอยู่เป็นนานก็ยังพูดไม่ออก

สถานการณ์เช่นนี้ไม่ค่อยได้พบเห็น ขณะที่ข้ากำลังจะหัวเราะเขา
 อยู่ นั่นคำพูดที่ทำให้สะท้อนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งพื้นปฐพีที่ดังออกมาจากปาก
 ของเขา "หินที่รอให้น้ำหยดจนทะลุก้อนนั้น หินก้อนนั้น...หินก้อนนั้น
 แตกแล้ว!"

"หิน...แตกแล้ว?" ข้าเอาเนื้อปลาในมือส่งเข้าปาก กลืนลงท้อง
 ไปแล้วจึงได้สติกลับมา ตกใจจนโยนตะเกียบทิ้ง รีบกระโดดข้ามโต๊ะกินข้าว
 คว่าคอเสื้อเขาแล้วถาม "เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่!"

"ท่านเหมียวเหมียว ท่านไปดูก็จะรู้" เจียนหนานตบหน้าขา สีหน้า
 เต็มไปด้วยความร้อใจและเสียใจ

ข้าปล่อยมือจากเขา วิ่งตะบึงไปที่หินก้อนนั้นทันที

ลัวล้วยยืนอยู่ข้างก้อนหินด้วยสีหน้าตื่นตระหนก นางเอามืออุชายเสื้อ
 เดินหมุนไปมาไม่หยุด ข้าไม่ได้สนใจนาง เพียงเดินตรงเข้าไปแล้วก็

* อินซิ่ง คือแปะก๊วย

เห็นหน้าผาที่มีน้ำหยดพังทลายลงมาทั้งแถบ ก้อนหินถูกทุบแตกเป็นชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อย ฐานก้อนหินที่ถูกน้ำหยดลงมาถูกทำลายจนหายไปหาไม่พบ

ข้ามองภาพยับเยินตรงหน้า ในสมองมีแต่ความว่างเปล่า พลันนั่ง
แปะลงกับพื้นอย่างสิ้นไร้เรี่ยวแรงราวกับถูกกระชากวิญญาณออกจากร่าง
กระทั่งจะร้องให้ยังร้องไม่ออก ในปากมีรสคาวเค็ม เพียงรู้สึกโลกกำลัง
หมุนคว้างฟ้าคว่ำดินพลิก ทุกอย่างค่อยๆ เลือนหายไปในที่มืด

ข้าไม่รู้ว่ากลับมาถึงห้องพักตั้งแต่เมื่อไร เพียงนอนอยู่บนเตียง
จ้องเพดานอยู่อย่างนั้น ไม่ว่าอะไรก็ไม่อยากคิด ไม่ว่าอะไรก็ไม่อยากมอง

หินแตกละเอียดแล้ว...ใจแตกสลายแล้ว จิตใจที่ลุ่มหลงยึดมั่นมา
หาร้อยปีแหลกสลายไปจนสิ้น โลกแหลกสลายแล้ว

ข้าไม่ปรารถนาจะเผชิญหน้ากับความจริง

"ท่านแม่! ท่านแม่!" เสียงมาร้องเรียกข้าอย่างลนลาน "ต่อให้
ก้อนหินแตกแล้วท่านพ่อไม่กลับมา ท่านก็ยังมีส่วนอยู่!"

ข้าไม่อยากเปิดปากพูด

"ท่านแม่ ท่านอย่าทำเช่นนี้...ข้าผิดไปแล้ว" เสียงมาร้อนใจแทบ
ร้องให้ออกมา "ขอภัย..."

"นี่เป็นเรื่องดี ขอแสดงความยินดีกับเหมียวเหมียว" อันจื่อพาลัวลัว
เดินเข้ามา นั่งลงที่ข้างเตียงพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ก้อนหินแตกแล้ว
นั่นหมายความว่าอาจารย์ของท่านจะกลับมา"

โลกมีแสงเงินแสงทองปรากฏขึ้นอีกครั้ง ความหวังกลับคืนมาอีกหน
พริบตานี้แสงรัศมีของอันจื่อแทบจะเหนือกว่าพระบรมศาสดาเลยทีเดียว

หลังจากทำความเข้าใจกับคำพูดนี้ เข้าใจถึงความหมายที่อยู่ในคำพูด ข้าก็ลืกวรรดพรวดขึ้นมา นั่งไม่แม้แต่จะคิดก็กระโดดลงจากเตียง คราวตัวอื่นจื้อมาซักถามไม่หยุดปาก "อาจารย์อยู่ที่ใด เขาอยู่ที่ใด!"

"ปล่อยมือ ปล่อยมือ! ข้าจะถูกท่านรัดตายแล้ว!" อื่นจื้อร้องขึ้น "เรื่องเช่นนี้ไซ้บอกจะมาก็มาเลยเสียเมื่อไร ย่อมต้องให้เวลากันบ้าง ไม่น่าอาจารย์ของท่านอาจอยู่ระหว่างเดินทาง อีกไม่กี่วันก็ปรากฏตัวขึ้นแล้ว"

"จริงสิ เขาจะต้องใช้เวลา ไม่รู้เมื่อไร เหมือนเหมือนจะไปรอเขาที่หน้าประตู!" ข้ารีบปล่อยมือ หน้าตาแฉะขึ้นสดใส ในใจเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ อึ้งจนปากหุบไม่ลง นึกถึงแต่ข่าวดีที่เทพปี่ซึงจะกลับมาอยู่ตลอดเวลา

อื่นจื้อทอดถอนใจ แล้วตบๆ บ่าเสียวเมาให้เขาตามตนออกไปข้างนอก ข้าตักอาหารคั่วมากินที่หน้าประตู กินไปก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจไป ขณะกำลังพูดคุยกับลั่วลั่ว บอกนางว่าถ้าข้าเจอเทพปี่ซึงจะพูดจาอดอ้อนเธออย่างไรบ้างนั้น พลันพบว่าใบหน้าของเสียวเมาไม่รู้ไปถูกใครตีมา มีรอยฝ่ามือแดงติดอยู่ ข้ารีบถามเขาว่าถูกใครรังแกมา เขากลับก้มหน้าพูดจาคลุมเครือไม่ยอมบอกความจริง เพียงแต่น่าประหลาดใจมากที่เขายอมเห็นด้วยกับเรื่องไปเรียนและพักอยู่ที่วังเสวียนซิงแต่โดยดี

109

อาจารย์กลับมาแล้ว

แอบเอาปลาแห้งยัดลงไปในห้องสัมภาระให้เสี่ยวเมากับความ
อาลยอวรณ์ ซ้ำยืนอยู่หน้าประตู ส่งห่อสัมภาระและเสี่ยวเมากลับหลัง
ปีศาจสุนัขแดนอเวจี ส่งกำชับเขาให้เชื่อฟังคำพูดของเซียนเซิง อย่าก่อเรื่อง
ก่อราว อย่าก่อความวุ่นวาย

เสี่ยวเมากอบตาแดง เขาก้มหน้าไม่กล้ามองซ้ำ เพียงรับคำสั่งอู้อี้

"เทพธิดาหลั่นอวี่เป็นคนดีมาก หวงเซียนเซิงก็ดีมาก เพียงแค่ดูไป
สักหน่อย ทว่าเสี่ยวเมากลับฉลาดกว่าแม่ไม่โดนตีแน่นอน ต่อให้โดนตี
ก็ไม่ต้องกลัว ไม่เจ็บแม้แต่หน่อย" ในที่สุดซ้ำก็เริ่มเข้าใจความรู้สึกของ
เทพปี่ซิงตอนส่งซ้ำไปเรียนหนังสือในตอนนั้น

เสี่ยวเมากพยักหน้าส่งๆ ไม่ได้ส่งเสียง

ซ้ำคิดไปคิดมายังคงไม่วางใจ กำชับต่อ "กลางดึกจะเข้าห้องน้ำ
ก็เรียกเสี่ยวหลิน"

"ท่านแม่ ข้าอายุเกือบห้าร้อยปี ไม่ฉีรดที่นอนตั้งนานแล้ว" ที่ด้านข้าง มีคนแอบหัวเราะ เสี่ยวเมาน้ำแดงเล็กน้อย

ข้าเกาศีระชะ คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วบอก "อาหารที่จินเหวินทำอร่อยมาก เจ้าไปอออดอันที่บ้านนางได้ ไม่ต้องเกรงใจ"

"ทราบแล้ว" เสี่ยวเมาหมุนตัวจะจากไป

ข้ารีบดึงมือเขาไว้ พูดอย่างลั้งเล "เอ่อ หนึ่งเดือนให้หลังต้องกลับมา ความจริงแม่ไม่อาจตัดสินใจให้เจ้าจากไป"

"อืม!" เสี่ยวเมาพยักหน้าแรงๆ

อันจื่อเข้ามาขวางข้าที่ยังจะพูดไม่หยุด ยิ้มแล้วบอก "เสี่ยวเมาใช่่ว ไปแล้วไม่กลับมา ท่านไหนต้องตื่นตื่นเพียงนี้ เสี่ยวหลินกับจินเหวิน จะต้องรักและเอ็นดูเขา ยิ่งกว่ารักลูกตนเอง ไยต้องห่วงกังวล"

ขณะกำลังพูดอยู่นั้น ปีศาจสุนัขแดนอเวจีก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า เหาะไปยังที่ไกล ข้ามองเงาร่างเล็กๆ ที่ดูหงอยเหงานบนฟ้าสีคราม อดไม่ได้ที่จะตะโกนบอกเขา "เสี่ยวเมา รอให้พ่อของเจ้ากลับมาแล้ว เขาก็จะรักเจ้าเช่นเดียวกับข้า เจ้าเป็นบุตรชายที่พวกเราภาคภูมิใจอย่างที่สุด! วางใจเถิด!"

เสี่ยวเมาหันกลับมามองข้าด้วยสีหน้าตื่นตะลึง ขอบตาแดงกำทันทึ

ข้าส่งยิ้มสดใสให้เขาด้วยความเบิกบานใจ กระทั่งเมฆขาวที่อยู่เต็มท้องฟ้าบัดบังเงาร่างเสี่ยวเมาไปหมดแล้ว จึงนั่งลงบนธรณีประตูอย่างหงอยเหงาเศร้าซึมรอเทพปี่จึงกลับมาต่อไป

ดวงดาวปรากฏให้เห็นแล้ว บนท้องฟ้าไม่มีดวงจันทร์ ฟ้าไม่ส่งเสียง สวบสาบ สายลมที่พัดมาต้องร่างค่อนข้างเย็น เทพปี่จึงยังไม่กลับมา

เหมียวเหมียวอยากนอนแล้ว

ทว่าไม่อาจนอน เกิดเขากลับมาไม่เห็นข้ามารอรับก็จะเสียใจ

รออีกสักประเดี๋ยว...รออีกสักประเดี๋ยว หนึ่งตาเริ่มตีกัน สติพราเลือน
มองภาพเบื้องหน้าไม่ชัด

ขณะครึ่งหลับครึ่งตื่นก็มีเสื้อคลุมตัวหนาคลุมลงมาที่หัวไหล่
ข้าลืมหันหันทันที หันกลับไปมองก็พบอินจื่อถือเชิงเทียนยืนพึงประตูดอยู่
เขาอ้าปากหาพลางบอก "ตึกมากแล้ว อากาศหนาวเย็น ไม่สู้กลับไป
พักผ่อน พรุ่งนี้ค่อยมารอใหม่เถิด"

ข้าสั่นศีรษะ ขยับเสื้อคลุมให้แน่นขึ้น "ช่วยหอบผ้าห่มมาให้ข้า
ได้หรือไม่ เหมียวเหมียวจะนอนที่นี่"

อินจื่อถอนหายใจ เกลี้ยกล่อมอีกครั้ง "ถ้าเทพปี่ซิงเห็นท่านไม่ถนอม
ร่างกายตนเองเช่นนี้ จะต้องโกรธแน่นอน"

"เขาจะด่าข้าหรือ" ข้าเงยหน้าขึ้นถามด้วยความประหลาดใจ

"ท่านไม่ใช่ไม่รู้ เขารักและทะนุถนอมท่านที่สุด เห็นท่านไม่หลับ
ไม่นอนย่อมไม่ชอบใจ" อินจื่ออธิบาย ทั้งใช้น้ำเสียงปลอบเด็กมาพูดกับข้า
"ไปนอนเถิด มีใครที่ไต่เร่งเดินทางตอนกลางดึกกัน ต่อให้เทพปี่ซิงกลับมา
ก็ต้องเป็นช่วงเช้า เชื้อฟิง เหมียวเหมียวอย่าดื้อ"

ข้ามองออกไปนอกประตูอย่างอาลัยอาวรณ์ พยักหน้าอย่างว่าง่าย
แล้วเดินกลับห้องพัก แต่พออยู่บนเตียงกลับนอนไม่หลับเลยทั้งคืน คิดถึง
เทพปี่ซิง คิดถึงเสี่ยวเม่า คิดถึงมาก กลัวว่าถ้าหลับตาลงพวกเขาที่จะ
ปรากฏตัวที่หน้าประตูใหญ่แล้วมองไม่เห็นเงาร่างของข้า

คิดแล้วคิดอีก กระทั่งฟ้าเริ่มสว่างจึงเคลิ้มหลับไปครู่หนึ่ง ในฝัน

กลับพบเทพี่ซึ่งหลงทางอยู่ในป่าไฟ ทำอย่างไรก็เข้ามาไม่ได้

หลังจากตกใจตื่นขึ้น ซ้ำก็รีบวิ่งไปที่ห้องครัวหยิบชามาเปามาหลายลูก เป็นอาหารเช้าแล้วพุ่งออกประตูไป วิ่งไปยังด้านนอกของป่าที่ทำให้คนหลงทิศทาง

เวลานี้เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิพอดี ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยสีส้มของดอกไม้ป่าที่ผลิบานสะพรั่ง เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา น่าเสียดายทัศนียภาพอันงดงามตระการตาเช่นนี้กลับเงียบเหงา เป็นเพราะหลายปีมานี้เสียเวลาเที่ยวก่อวณไปทั่วทุกหนแห่ง ทำให้ข่าวที่ว่าทางแถบนี้ของภูเขาแล้วจะมีปีศาจปรากฏตัวแพร่กระจายไปทั่วหมู่บ้านที่ติดเขา ถ้าไม่มีธุระจำเป็นมนุษย์ย่อมไม่กล้ามาแถวนี้ และด้วยเหตุนี้เองข้าจึงวางใจไม่ได้ซุกซ่อนหูและหาง เพียงนั่งอยู่บนต้นไม้ ทางหนึ่งกีดกั้นชามาเปา ทางหนึ่งก็แกว่งเท้าที่เปล่าเปลือยทั้งสองข้างไปมา รอค้นที่จากกันไปหาร้อยปีปรากฏตัวขึ้น

ทันใดนั้นมีเสียงฝีเท้าเบาๆ ที่เคยคุ้นจากทางตะวันออกดังมาเข้าหู อันเฉียบไว หัวใจของข้าเริ่มเต้นระรัว ใบหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องไปยังทิศทางที่มาของเสียงโดยไม่กล้าละสายตา สองมือขยุ้มชายเสื้อแน่น แทบจะปิดมันจนขาด

มาแล้ว...มาแล้ว ใช้ท่านหรือไม่!

ยังไม่เห็นตัวคน กลับได้ยินเสียงแก่งอมนดังขึ้น "ท่านเชี่ยง ตรงนี้ก็คือยอดเขาที่มีปีศาจปรากฏตัวขึ้น ข้าตาเด๋มาไม่กล้าเข้าไป ท่านระวังตัวให้ดี ปีศาจที่อยู่ที่นี่กินคน"

"อืม ข้าเข้าใจ ขอขอบคุณที่ช่วยนำทาง"

ข้าใช้ทั้งมือและเท้าปีนขึ้นไปบนยอดไม้ แล้วก็เห็นเงาร่างคู้ดตา

ร่างหนึ่งสวมชุดสีเขียวอมดำแบกกระป๋าวไว้บนหลัง ยืนอยู่ข้างก้อนหินที่อยู่ห่างออกไปราวหนึ่งหลี่ กำลังประสานมือกล่าวลาผู้เฒ่าอีกคนหนึ่ง ซึ่งสวมเสื้อผ้าทอมือเก่าขาด

ผู้เฒ่าถอนหายใจที่หนึ่งแล้วกล่าวต่อ "ท่านมาช่วยปราบปีศาจให้พวกเราหมู่บ้านเหมาเจีย พวกเรากลับมีสิ่งตอบแทนน้ำใจเล็กน้อยเพียงนี้ น่าละอายใจยิ่ง"

บุรุษชุดเขียวอมดำบอกอย่างเกรงใจ "เซียงจึงเป็นศิษย์สำนักเหมาซานปราบมารจับปีศาจถือเป็นหน้าที่ ท่านลู่ไม่จำเป็นต้องมอบสิ่งตอบแทน"

ผู้เฒ่าผู้นั้นกล่าวขอบคุณอีกครั้ง ในที่สุดก็เร่งรัดจากไป

ข้าได้ยินเสียงที่คุ้นหูก็ยิ่งตื่นเต้นดีใจ เฝ้าดูต่อไปอีกครู่หนึ่ง บุรุษผู้นั้นหมุนตัวมา เดินช้าๆ ขึ้นมาบนภูเขา ใบหน้านั้นคือเทพปี่ซิงที่ข้าเฝ้าคิดถึงอยู่ทุกเช้าคืนนั้นเอง!

แม้ทรงผมของเขาจะเปลี่ยนไป เสื้อผ้าเปลี่ยนไป สีของดวงตาก็เปลี่ยนเป็นดำสนิทดูจืดเคืองมีดี องค์กายพยับทั้งห้าดูเรียวเล็กลง รูปร่างคล้ายจะผอมลงเล็กน้อย ความมองอาจห้าวหาญที่เคยมีลดน้อยลงไปหลายส่วน แต่ข้ารับรู้ได้จากสวณเล็กของกระดูก...คนผู้นี้ก็คืออาจารย์ที่ข้ารักที่สุด

ตื่นเต้นดีใจจนเกินไป ทำให้ข้าทำอะไรไม่ถูก เพียงเห็นเขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้และหยิบคันท้องเล็กๆ อันหนึ่งออกมา จากนั้นก็รีดนิ้วมือหยดโลหิตสดสองสามหยดลงไปบนคันท้อง ทว่าคันท้องกลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ทำให้เขาคอย่นหัวคิ้วไม่ได้ ปากก็พิมพ์ขึ้นเบาๆ "หรือว่าคันท้องหาปีศาจที่อาจารย์ให้มาไม่ศักดิ์สิทธิ์"

ข้าควบคุมความลึงโลดในใจเอาไว้ แล้วกระโดดลงจากต้นไม้

โถมร่างเข้าไปในอ้อมอกของเขาพลางร้องเรียก "อาจารย์! เหมียวเหมียว คิดถึงท่านยิ่งนัก!"

"ปีศาจ! ปีศาจร้าย!" พละกำลังของเทพปี่ซิงไม่รู้เหตุใดจึงเปลี่ยนเป็น น้อยลง เขาถูกข้าโถมตัวเข้าใส่ก็หงายหลังล้มลงกับพื้น อีกทั้งยังดูตื่นตัวมาก คล้ายออกจะหวาดกลัวอีกด้วย

"เดิมเหมียวเหมียวก็เป็นปีศาจอยู่แล้ว" ข้าไม่เข้าใจว่าเขากลัวอะไร เพียงยิ้มกริ่มแล้วดึงเขาขึ้นมา ตรงเข้าไปดูโถที่หน้าอก แสดงถึงความ น่ารักของตน "ข้ารอท่านมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว"

ไม่นานเทพปี่ซิงก็สงบนิ่งลง เขาหยิบกระดาสีเหลืองเล็กๆ ออกมาจากอกเสื้อหลายแผ่นแล้วโยนมาที่ศีรษะของข้า ข้าเอื้อมมือไปหยิบเอามา ดูแล้วดูอีก พบว่าบนกระดาสีใช้โลหิตเขียนตัวอักษรประหลาดที่ข้าไม่รู้จัก ไว้มากมาย ด้วยกลัวเขาจะว่าเรื่องที่หลายปีมานี้ข้าไม่มีความก้าวหน้า แม้แต่น้อย จึงรีบเอาแผ่นกระดาสีเหล่านั้นยัดเข้าไปในอกเสื้อ เปลี่ยนเรื่อง พูด "เหมียวเหมียวเคยฝึกคัดตัวอักษร เปรียบกับเมื่อก่อน...ก็ดีขึ้น กลับไป จะให้ท่านดู"

"เจ้าปีศาจตอนนี้ถึงกับไม่กลัวยันต์สะกดเสวียนเทียน* เห็นได้ว่า ฆานตบะไม่ตื่นเงิน!" เทพปี่ซิงกั๊กๆ พัน ยกมือขึ้นคิดจะผลักข้าออกไป แต่ผลักอย่างไรก็ไม่ขยับ ครั้นแล้วจึงชักกระบี่ยาวออกจากหลัง กวัดแกว่ง เข้าใส่ข้า

กระบี่เล่มนั้นทำจากไม้ ยามฟาดลงมาที่หัวไหล่ข้าจึงรู้สึกเจ็บเล็กน้อย คิดไปคิดมา เห็นว่าเขอาจต้องการทดสอบความก้าวหน้าด้านวรยุทธ์

* เสวียนเทียนซั่งตี้ หรือเงินอุ้งซั่งตี้ เป็นเทพประจำทิศเหนือของทางลัทธิเต๋า มีหน้าที่ปราบมารปีศาจ

ของข้าในช่วงหลายปีมานี้ ข้ารีบปล่อยมือ ยืนกรงเล็บออกไปสะบัดกระบี่จนหัก แล้วสะบัดฝ่ามือใส่เขาอย่างดุขันหนึ่งฝ่ามือ

เหนือความคาดหมาย อานุภาพฝ่ามือยังไปไม่ถึง ร่างของเขาก็ถูกพลังลมจากฝ่ามือพัดลอยละลิวไปยังต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านหลังราวกับกระดาษะแผ่นหนึ่ง ข้าเห็นท่าทางจะเกิดเรื่อง รีบพุ่งทะยานเข้าไปรับร่างเขาไว้ ทว่าไม่ทันการณ์แล้ว ศีรษะเขาชนต้นไม้ใหญ่พอดี ยังไม่ได้ส่งเสียงร้องแม้แต่คำเดียวก็หมดสติไป

ทำอย่างไรดี เหตุใดเทพปี่ซึงจึงอ่อนแอเพียงนี้ได้ อ่อนแอราวกับมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ข้ายืนอยู่กับที่ เกาหูเป็นนานก็คิดหาสาเหตุของเรื่องไม่ออก

ช่างเกิดไม่คิดแล้ว ขอเพียงเขากลับมา เปลี่ยนเป็นอ่อนแอก็เปลี่ยนเป็นอ่อนแอเถิด อะไรล้วนไม่สำคัญ

ดวงตะวันขึ้นสูงแล้ว ข้าแบกเขาขึ้นหลังด้วยความเบิกบานใจ ครวญเพลงอย่างมีความสุขเดินกลับบ้าน

110

บุรุษผู้ยอมพลีชีพเพื่อรักษาพรหมจรรย์

อ้อมๆ เลี้ยวๆ หลงทางไปหลายครั้งกว่าข้าจะกลับมาถึงหน้าประตู
คฤหาสน์สกุลฮวาได้ อันนี้อกำลังเดินไปเดินมาอยู่ที่หน้าประตู สีหน้า
เต็มไปด้วยความมกัลดกัลุ่ม เดินไปก็บ่นไป "ทำอย่างไรดี...ทำอย่างไรดี
ข้าจะไปหาท่านเทพจากที่ใดมาให้นาง..."

"อาจารย์กลับมาแล้ว" ไม่เข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร ข้าแบกเทพปี่ซึ่ง
ด้วยความกระหิ่ยมั้ย้มย่อง เดินเข้าไปให้อันนี้อดูแวบหนึ่งแล้วรีบสั่งการ
เจี้ยนหนาน "ศิระชะของเขาถูกกระแทกจนบวมปูด เจ้ารีบไปเชิญไม่หลินมา
แล้วส่งคนไปเชิญจอมมารวัจระทิงมาด้วย"

อันนี้อกับเจี้ยนหนานต่างปากอ้าตาค้างยืนนิ่งอยู่กับที่ ลูกตาเบิกถลน
คล้ายจะหลุดร่วงลงมา ผ่านไปพักใหญ่พวกเขาจึงถามอย่างตะกุกตะกัก
"ท่าน...ท่านเทพ...นี่คือท่านเทพหรือ"

"เมี้ยว ไซ่แล้ว" ข้าพยักหน้า ไม่สนใจพวกเขาสองคนที่ยังยืนทิ่มทื่อ

ก้าวเท้าเร็วๆ ไปที่ห้องพักของตน ค่อยๆ วางท่านเทพลงบนเตียงอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็มองหน้าเขาด้วยความลุ่มหลง มองอย่างไรก็มองไม่พอ

ยี่นนิ้วมือออกไปลูบไล้ใบหน้าของเขา อดกายพยพ้งน้ำหนักที่หล่อเหลาคมเข้มส่วนใหญ่ดูไม่ต่างจากภาพที่อยู่ในความทรงจำ เพียงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเล็กน้อย ร่างกายเปลี่ยนเป็นอบอุ่น ทว่ากลิ่นอายยังคงเหมือนเดิมสรุปก็คือทั่วทั้งร่างของเขาดูอย่างไรก็ชวนมอง ดูอย่างไรก็หล่อเหลา ดูอย่างไรก็น่าภาคภูมิใจ

"อาจารย์ รีบตื่นเร็ว" ข้าป็นขึ้นไปบนเตียง จมพิตไปทิ่มฝีปากของเขาเบาๆ แล้วเลียๆ จากนั้นก็ซุกตัวอยู่ในอ้อมอกของเขา หลับตาลงซึมซับความอบอุ่นที่ต้องแยกจากกันมาห้าร้อยปี

เทพปั้งลื้มตาขึ้นมาช้าๆ เขามองไปรอบด้านอย่างงงงวย ก่อนก้มหน้าลงมามองประสานสายตากับข้าที่อยู่ในอ้อมกอด ข้ารีบก้มหน้าลงด้วยความขวยเขิน พังเขาแผดเสียงออกมาดังลั่น "ปีศาจ!"

พร้อมกับเสียงแผดคำรามนั้น พวกอินจื้อกับหาววาและลั่วลั่วก็พากันพุ่งเข้ามาในห้อง หลังจากเทพปั้งนิ่งเงียบไปชั่วขณะก็โพล่งคำว่า "ปีศาจๆ" ออกมาติดกันสามคำ ก่อนพรวดพราดไปอยู่ที่มุมหนึ่งของเตียง ขดตัวด้วยความระแวดระวัง ทั้งหยิบภาพแผนภูมิแปดลักษณะ* ออกจากอกเสื้อมาวางไว้ด้านหน้าศีรษะ หน้าผากมีเหงื่อเย็นไหลซึมออกมาเม็ดโตๆ คล้ายสัตว์ดุร้ายที่ถูกปิดล้อม เตรียมจะฝ่าวงล้อมออกไปตลอดเวลา

"รูปร่างหน้าตาเหมือนยิ่งนัก..." หาววามองอยู่นานแล้วอุทาน

* แผนภูมิแปดลักษณะ (ปากว่าดู) คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ สื่อแทนด้วยยันต์หรือกระแจะแปดทิศ มีลักษณะเป็นขีดสีดำสามขีดเรียงตามทิศทั้งแปด

ออกมาด้วยความตื่นตะลึง "หรือว่าท่านเทพกลับมาแล้วจริงๆ!"

"หึๆ ยังดี สวรรค์ไม่ปิดกั้นหนทางของอีกา" ในที่สุดอันจี้ก็ได้สติ กลับคืนมาแล้ว เขาเริ่มหัวเราะไม่หยุด ในเสียงหัวเราะมีความชั่วร้ายเจืออยู่หลายส่วน "ข้ากำลังกลัดกลุ้มอยู่เชื่อว่าจะทำให้เช่นไรดี ไม่ต้องสนใจว่าเขาจะเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม เหมียวเหมียวบอกว่าใช้ก็พอ!"

ข้าคลายมือที่โอบกอดเทพปี่ซึ่งออกด้วยความชื่นมื่นไปหากระดาดหัดตัวอักษรที่ฝึกเขียนในช่วงหลายปีที่ผ่านมาให้เขาดู

คิดไม่ถึงว่าเขากลับขวยโอกาสพลิกตัวลงจากเตียง มือก็ไปรยแผ่นกระดาดสีเหลืองออกมาอีกเป็นกำ ทั้งขวยจึงหว่าที่ทุกคนยังไม่มีอาการตอบสนองใด ชักกระบี่สั้นที่เวยออกมาคิดจะเปิดทางหนีไปจากที่นี่

"ขวางเอาไว้! อย่าปล่อยให้บุรุษผู้นั้นหนีไป!" อันจี้ออกคำสั่ง ทหารสวรรค์ที่คอยคุ้มกันสวนให้พวกเราต่างกระโจนเข้ามาดูจลลิตดุจดุจดมาปา ชักกระบี่ยาวออกมาห้อมล้อมเขาเอาไว้ บังคับให้กลับเข้ามาในห้อง

ลั่วลั่วเก็บแผ่นกระดาดสีเหลืองขึ้นมาดูแล้วบอก "นี่เป็นยันต์สะกดปีศาจเสวียนเทียนของเหมาซาน ใ้รับมือกับปีศาจที่อายุร้อยสองร้อยปี คงจะพอใช้การได้อยู่บ้างกระมัง"

ข้าเพิ่งจะหากระดาดที่ฝึกหัดตัวอักษรออกมาได้ พอหันกลับมาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็รู้สึกแปลกใจ รีบเดินเข้าไปหมายซักถาม กลับถูกอันจี้ขวางไว้ ทั้งยืมกริมบอกให้เขาพูดคุยกับเทพปี่ซึ่งด้วยสักสองสามคำก่อน

ข้ามอบสิทธิ์ในการพูดให้อันจี้ได้อย่างใจกว้าง เขาเดินตรงไปเตร่มา

แล้วเงยหน้าขึ้นถาม "ชื่อ?"

"เซียงชิง!" สีหน้าของเขาแข็งกระด้าง ท่าทางดูโลโหยัง

"อ้อ ชื่อนี้ดี ดีมาก" อินจื่อหัวเราะขึ้นมาอีก ข้าออกจะงุนงง เหตุใดชื่อของอาจารย์จึงดูเหมือนต่างไปจากเดิม ยังไม่ทันเอ่ยปากก็ถูกสายตาของอินจื่อปรางเอาไว้ "ปั้งก็ดี เซียงชิงก็ดี ไม่มีอันใดแตกต่าง"

ข้ามาคิดดูก็จริง ผู้อื่นเรียกข้าแมวขโมยก็ดี ฮวาเหมียวเหมียวก็ดี ยังไม่ใช่ล้วนเป็นข้าหรือหูกหรือ จึงไม่ได้แสดงความเห็นแย้งอีก

"พวกเจ้าต้องการจะทำอะไรกันแน่" อินจื่อก้มหน้าใคร่ครวญอยู่นาน ในที่สุดเซียงชิงก็ทนไม่ไหว เปิดปากด้วยความเดือดดาลขึ้นอีกครั้ง "ข้าฝีมือผู้อื่นไม่ได้ วันนี้ตกมาอยู่ในวังของปีศาจ จะต้มจะย่างก็แล้วแต่พวกเจ้า! ไปตัดอืดอาดชักช้าทรมานคนด้วย!"

"ไม่ต้องตระหนกเกินไป ข้าจะพูดอย่างไม่อ้อมค้อมเลยแล้วกัน" อินจื่อผายมือให้ ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ มองประเมินเขาอย่างละเอียดครู่หนึ่ง "ข้าจะไม่สังหารเจ้า แต่เจ้าต้องแต่งงานกับแม่นางที่อยู่ด้านข้างผู้นี้นับแต่นี้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้"

"แต่ง...แต่ง...แต่งงาน?!" เซียงชิงมองข้า แล้วก็มองอินจื่อพลางชี้ไปที่ตัวเขาเอง ถามย้ำอีกครั้งด้วยสีหน้าที่มืดมิด "เจ้าพูดว่าแต่งงาน...กับปีศาจแมวตนนี้หรือ!"

อินจื่อพยักหน้าอย่างจริงจัง "ใช่ การตกลงครั้งนี้เจ้าทำโหมหสาธแล้ว แต่งภรรยาไม่ต้องเสียอะไรเลย ยังมีทรัพย์สินเงินทองมากมายพวงท้าย นี่เป็นเรื่องดีที่ผู้อื่นร้องขอยังไม่ได้มา"

"ไม่แต่ง!" เซียงชิงปฏิเสธในทันที

"สารเลว!" อินจื่อบันดาลโทสะ

หวาวรีบก้าวเข้าไปยิ้มเอ่ยว่า "พวกเราไม่ใช่ปีศาจที่เทียวทำร้ายคน
ส่งเดช บ้านหลังนี้กว้างขวางยิ่ง คนรับใช้ก็มาก แม่นางเหมียวเหมียวก็
รูปโฉมงดงาม นิสัยอ่อนโยนเชื่องฟัง ท่านก็รับปากเกิด"

"ข้าเป็นศิษย์สำนักเหมาซาน จะแต่งงานกับปีศาจได้อย่างไร!"
เซียงชิงพูดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "เป็นการสร้างความอัปยศอดสูให้กับ
สำนักโดยแท้!"

"ไม่แต่งเจ้าก็ต้องตายอยู่ที่นี่!" อินจื่อขู่ขวัญด้วยสีหน้าเยียบเย็น
น่าสะพรึงกลัว

"บุรุษยอมตายไม่ยอมศิโรราบ!" เซียงชิงไม่ยอมอ่อนข้อ

ข้าได้ยินก็ร้อนใจยิ่ง รีบคว้าแขนอินจื่อบอก "ไม่ได้ ไม่ว่าใครก็ห้าม
ทำร้ายอาจารย์"

อินจื่อรีบปิดมือข้าออก หันมาพิมพ์้าเบาๆ "ตัวโง่ม อย่าขัดจังหวะข้า
แค่ขู่ขวัญเขาเท่านั้น"

ทุกคนเข้ามาห้อมล้อมเซียงชิง พูดจาหวานล่อมทั้งไม่อ่อนและ
ไม่แข็ง แต่ไม่รู้เหตุใดเขาจึงใจแข็งไม่ยอมรับปากอะไรทั้งสิ้น นอกจากนี้
ยังหันหน้าหนีไปไม่ยอมมองข้า เรื่องนี้ทำให้ในใจข้ารู้สึกหวาดกลัวยิ่ง
แทบจะหลั่งน้ำตาออกมา

เหมียวเหมียว... ไซ่ทำอะไรผิดไปหรือไม่ อาจารย์จึงไม่สนใจข้าแล้ว

อินจื่อที่พูดเกลี้ยกล่อมเซียงชิงอยู่เป็นนาน หันมาเห็นข้ากำลังเสียใจ
ก็โมโหึดอัดเข้ามาดึงข้าให้ออกไปข้างนอก เดินไปพลางก่นด่าไปพลาง
"เอาบุรุษสารเลวผู้นี้ไปขังไว้ ก็แค่แต่งภรรยาเท่านั้น ไม่ใช่ให้เป็นคนที่

เสียหน่อย ข้าไม่เชื่อว่าจะปราบเขาให้อยู่มือไม่ได้!"

ข้าไม่อยากออกไป ลัว่ลัว่กลับโน้มน้าวข้า "ไม่ได้พบกันมานานเพียงนั้น ท่านเทพอาจมีอะไรไม่สบายใจ รอให้ทุกคนช่วยกันพูดจาสักสองสามวัน ก็คงไม่มีอะไรแล้ว อย่าใจร้อนไปเลย"

ในเวลานี้เองจอมมารวักระทิงก็กระหืดกระหอบเดินเข้ามา เขาถามเสียงดัง "เทพปีชิงกลับมาแล้วหรือ!"

อันจื่อตั้งตัวเขาไปที่ด้านข้าง พูดจากระซิบกระซาบอยู่เป็นนาน ดูเหมือนจะบอกอะไรก่อนหินแตกแล้ว มีคนธรรมดาปรากฏตัวขึ้นมา จึงคิดจะตบตา แต่คนผู้นั้นไม่ยอมเชื่อฟัง จอมมารวักระทิงฟังแล้วเดือดดาล "ไม่ต้องสนใจว่าเขาเป็นตัวละครอะไร จะอย่างไรเวลานี้ก็เป็นมนุษย์ธรรมดา หรือพวกเจ้าหวาดกลัวเขา? เทาที่ข้าดู จำเหมียวเหมียวไม่ได้ เสนนี้แปดส่วนคงเป็นของปลอม ผู้อื่นให้เกียรติแล้วยังไม่รู้จักดีด้วย สังหารเสียก็สิ้นเรื่อง!"

อันจื่อรีบชำเลืองมองมาทางข้าแล้วบอก "สังหารได้ก็ดีสิ แต่เป็นเช่นนี้จะให้ทำอะไร"

ข้ารีบเอียงคอ ส่งเสียงร้องประจบ "เหมียว ข้าไปดูอาจารย์ได้หรือไม่"

จอมมารวักระทิงสีหน้าแปรเปลี่ยน สุดท้ายก็ก้าวเท้าไปอย่างองอาจ เลิกมานั่งแล้วเดินเข้าไปข้างใน ไม่นานก็ได้ยินเสียงเขาคำราม "เจ้า! มารดามันเถอะ! แล้วทำเป็นบุรุษผู้ยอมพลีชีพเพื่อรักษาพรหมจรรย์อะไรกัน น้องสาวข้าพึงพอใจเจ้านับเป็นวาสนาแล้ว เจ้าไม่แต่งก็ต้องแต่ง หาไม่ก็ลงกระทะไป!"

เซียงชิงกลับเอ่ยเสียงเยียบเย็น "บุรุษไม่ก้มหัวให้กับอำนาจ จะฆ่า

ก็ฆ่า ข้าจะไม่ยอมเป็นพวกเดียวกับสัตว์อย่างพวกเจ้าเด็ดขาด"

สัตว์? ข้ากับอินจี่ที่อยู่ด้านนอกหน้าต่างมองสบตากันวูบหนึ่ง รู้สึก
งงเง้งทำอะไรไม่ถูก

111

มีอุปสรรคก็ต้องลุย!

จอมมารวักระทิงโกรธแค้นยิ่ง เขาตั้งกระบองเหล็กออกมาร้องด่า
"ให้โอกาสเจ้า เจ้ากลับไม่รับ! ไปร้องทุกข์กับยมบาลเองแล้วกัน!"

พูดจบก็เงื้อกระบองเหล็กหนักหนึ่นจวิน* ฟาดลงไปด้วยอานุภาพ
เกรียงไกรดุจเสือคำราม ข้าเห็นท่าไม่ดี รีบพุ่งเข้าไปขวางการโจมตีที่จะ
เอาชีวิตคนไว้

"น้องสาว! บุรุษเช่นนี้ไม่เอาก็ไม่เป็นไร!" จอมมารวักระทิงยัง
ไม่คลายโทสะ "มารดามั่นเถอะ เสียเวลารอคอยมาห้าร้อยปี กลับได้
ของเล่นเช่นนี้มา เลิกกับเขาเสีย พี่ชายจะหาคนดีๆ ให้เจ้าใหม่!"

"เหมียวเหมียวต้องการแค่อาจารย์เท่านั้น คนอื่นต่อให้ดีกว่านี้ก็
ไม่ยอมได้!" ข้าปกป้องเซียงชิงไว้ เป็นตายก็ไม่ยอมถอยหนี

จอมมารวักระทิงถลึงตาโตดูจกระดิ่งทองแดง ก้าวมาข้างหน้า

* จวิน เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของจีน 1 จวินเท่ากับ 30 ชั่งจีน

ก้าวหนึ่ง ยกนิ้วมือหยาบใหญ่ขึ้นหน้าเซียงซิง "เวลานี้เขาเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง จะเอามาทำอะไร ทั้งอ่อนแอไร้กำลัง ทั้งยากจนข้นแค้น ไม่มีประโยชน์แม้แต่หน่อย!"

"ไม่รู้ล่ะ! เหมียวเหมียวเพียงต้องการอาจารย์ ไม่ว่าอาจารย์จะเปลี่ยนเป็นอะไรก็ต้องการ!" ซ้ากอดเซียงซิงไว้ ยังคงไม่ยอมคลายมือ

ดูเหมือนไม่ระวังจนกอดแรงเกินไป กระดูกของเซียงซิงเริ่มลั่นกร๊อบๆ เขานิ้วหน้าไม่ยอมร้องเจ็บ เพียงพูดกับซ้าว่า "ปีศาจผู้นี้...แม่นางเจ้ากับข้าไม่เคยรู้จักกัน อีกทั้งข้าเพิ่งออกมาจากสำนักอาจารย์ ลงจากเขามาได้เพียงสองวัน กระทั่งสหายก็ยังไม่มี จะเอาลูกศิษย์มาจากที่ใด เจ้าจำคนผิดแล้วกระมัง"

ข้ามองเขาอย่างตัดพ้อ ก่อนสั่นศีรษะชี้แจงด้วยน้ำเสียงอดอ้อน "ไม่ได้จำผิด เป็นท่านถูกแล้ว"

"แม่นางมีความรักความผูกพันที่ลึกซึ้งเป็นเรื่องดี แต่ข้าไม่ใช่อาจารย์ของเจ้าจริงๆ การแต่งงานไม่ใช่เรื่องเล็ก โปรดอย่าทำให้ตนเองต้องเสียเวลาในชีวิต" เซียงซิงเอ่ยเตือนด้วยสีหน้าเซียวคล้ำ

"ไม่สนใจๆ ท่านก็คือสิ่งสำคัญในชีวิตเหมียวเหมียว! ท่านใช่!" เห็นเขาทำท่าเหมือนไม่ต้องการข้าก็รีบเกลือกกลิ้งไปทั่วเตียง เล่นลูกไม้ไม่ยอมลุกขึ้นมา

ทว่าเขาไม่ได้อุ้มข้าขึ้นมาปดอบโยนเหมือนในอดีต...เพราะเหตุใด พระบรมศาสดาบอกอาจารย์จะกลับมา แต่ท่านไม่ได้บอกว่าอาจารย์จะไม่ต้องการเหมียวเหมียว...เพราะเหตุใด

คิดมาถึงตรงนี้ ในใจของซ้าก็ยิ่งเศร้าระทมไร้ซึ่งความมั่นใจ

เพียงรู้สึกคล้ายลูกแมวน้อยที่ถูกทอดทิ้ง มองเขาอย่างน่าสงสาร ภาวนา
ให้เขาเปลี่ยนใจ

เซียงชิงกลับหันหน้าหนีไปโดยไม่พูดอะไรอีก

สีหน้าท่าทางของจอมมารวักระทิงยิ่งโมโหหงุดหงิด กำระบองเหล็ก
ในมือแน่นหลายครั้ง แต่พอถูกขำดลึงตาใส่ก็ค่อยๆ คลายมือออก
เขาหายใจถี่กระชั้น คล้ายพยายามควบคุมอารมณ์ของตนอย่างเต็มที่
สุดท้ายก็พาดเก้าอี้ไต้ชื่อที่อยู่ในห้องแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วหมุนตัว
กระชากประตูเดินออกไป

เวลาล่วงเลยไปเจียบๆ ข้าหมุนตัวไปอยู่เบื้องหน้าเซียงชิง ส่งยิ้ม
ประจบให้เขา เขาก็หันหน้าหนีไปทางขวา ข้ารีบหมุนตัวตามไป สองคน
หมุนอยู่เช่นนี้เป็นนานสองนาน หมุนจนหัวสมองมึนงง เขาจึงถอนหายใจ
บอก "ไยต้องทำเช่นนั้นด้วย แม้เซียงชิงจะไม่กลัวตาย แต่เบื้องบนมีบุพการี
ทั้งเป็นศิษย์สำนักเหมาซาน ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจแต่งงานกับเผ่าพันธุ์
ปีศาจได้ นอกจากนี้ข้าก็ไม่ใช่อาจารย์ของเจ้า แม่นาง เจ้าลองไปตามหา
อาจารย์ของเจ้าให้ดีกว่า สรุปรเขาอยู่ที่ใดกันแนไยต้องสร้างความลำบาก
ให้ข้าด้วย"

ข้ายังคงดึงเลือดด้านหน้าของเขาไว้ ยิ้มอย่างโง่เงา พยายามขู่ทางขึ้น
หวังว่าจะสามารถเรียกความรักความโปรดปรานที่เขามีต่อตนกลับคืนมา
ได้

ขณะที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กันอยู่นั้น ก็มีเสียงฝีเท้า
เร่งร้อนและเสียงรื้อร่นของไม้หลินดังมาจากนอกห้อง "ให้ข้าดูหน่อย!"

เขากับจิ้นเหวินผลึกประตูที่ถูกจอมมารวักระทิงกระชากจนพัง

ให้เปิดออกแล้วพุ่งเข้ามา พริบตาที่เห็นเซียงซิงก็ตะลึงงันไปทันที
เอ๋อพิมพ์้าขึ้นว่า "คล้าย...คล้ายยิ่งนัก"

อินจื้อตามเข้ามา เบ้าปากพลางเอ๋อเบาๆ "เขาจำเหมียวเหมียวไม่ได้
สักนิด ไม่รู้ที่แท้แล้วไซ้เทพปี่ซิงมาเกิดใหม่หรือไม่"

โม่หลินลูบปลายคาง เดินไปรอบตัวเซียงซิงหลายรอบ "ว่ากันตาม
เหตุผล ลูกศรล่าวิญญาณจะทำลายดวงวิญญาณให้ดับสูญ เทพปี่ซิง
ไม่ว่าจะมาเกิดใหม่ได้ ทว่าบุรุษผู้นี้คล้ายเขามากจริงๆ"

"เทพปี่ซิง? ข้าคล้ายเทพเซียนองค์นั้น พวกเจ้าล้อเล่นกระมัง"
เซียงซิงสีหน้าเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์

"ใบหน้าที่ไม่ชอบยิ้มก็คล้ายยิ่ง" โม่หลินไม่ได้สนใจเขา
หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งพลันยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วบอก "ถ้าเป็นเทพเซียน
มาเกิดใหม่ ในตัวจะต้องมีตำหนิอะไรบางอย่างของเมื่อชาติที่แล้ว
หลงเหลืออยู่ เหมียวเหมียว เจ้าเคยร่วมเรียงเคียงหมอนกับท่านเทพ รู้หรือไม่
ว่าบนตัวเขามีตำหนิพิเศษอะไร"

"มีรอยแผลเป็นมากมาย" ข้าพยายามย่อนึกถึงคำค้นแรกอันเจ็บปวด
แล้วเอ๋อเสริมขึ้น "ตรงท้องเขามีเก๋ตูดอยู่หลายเก๋ตูด!"

"เช่นนั้นก็ถอดออกมาดูเถิด" โม่หลินฉุนเฉียวมือ ขยับเข้าไปใกล้อย่าง
ไม่มึ่เจตนาดี "ให้ข้าจัดการดีหรือไม่"

"ไม่ดี!" ข้ารีบขวางโม่หลินไว้ จากนั้นก็ป็นขึ้นไปบนตัวเซียงซิง นั่งลง
ตรงช่วงเอวของเขา ดึงสายรัดเอวเขาออกทันที กระซางเสื้อออก

"ข้าก่อน!" ในที่สุดเซียงซิงก็เผยท่าที่ตื่นตระหนกตกใจออกมาหลายส่วน
แต่กลับถูกข้าตริ้งร่างไว้อย่างแน่นหนา ไม่อาจขยับตัว ได้แต่ร้องไวยวาย

"นี่มันไม่สอดคล้องกับธรรมเนียม ไม่อาจทำเช่นนี้ ไม่อาจทำเช่นนี้ได้
อย่าตะต๋องส่งเดชสิ!"

"หนวกหนูตายแล้ว!" ไม่หลินเดินเข้ามาใกล้ ดึงเข็มเงินออกมาเล่มหนึ่ง
ปักไปที่ศีรษะของเธอ เพียงชิงหมดสติไปทันที รอจนเข้าถอดเสื้อเขา
ออกหมดแล้ว ทุกคนก็พากันห้อมล้อมเข้ามา มองไปที่ร่างของเขาแล้ว
วิพากษ์วิจารณ์

"ดูเหมือนจะไม่มีรอยแผลเป็นใหญ่อะไร ทว่ากล้ามเนื้อนั้นว่ากำยำ
ล้ำสัน รูปร่างดีมาก"

"หวาวา ระวังน้ำลายของเจ้า"

"เมี้ยว! ที่หน้าท้องของเขามีปานสีม่วงอยู่แห่งหนึ่ง! ดูแล้วคล้าย
เกล็ดงูมาก!"

"แปดส่วนเป็นเทพปั้งมาเกิดไม่ผิดแน่ หึๆ เปลี่ยนเป็นอ่อนแอแล้ว
ข้าจะได้แก้แค้นที่ครั้งก่อนเขาอ้างเรื่องฝึกฝนวรยุทธ์มาเล่นงานข้าได้พอดี"

"สามี่ ข้าติดค้างท่านเทพมากมาย ท่านจะทำเช่นนั้นกับเขา
ได้อย่างไร"

"แค่ล้อเล่นเท่านั้น ไม่ต้องใส่ใจๆ"

"ข้าดูเบามนุษย์เป็นที่สุด! เหตุใดน้องเขยจึงไปเกิดใหม่เป็นมนุษย์ได้!
ไม่สู้ไปเกิดเป็นวัวหรือแมว บำเพ็ญเพียรใหม่ยังดีเสียกว่า"

"เขาจะเกิดใหม่เป็นอะไรก็ช่าง สำคัญที่สุดคือเหมียวเหมียวชอบ
ข้าไม่อยากให้นางร้องให้อีก"

"เอละๆ สวรรค์ทรงเมตตา ให้ท่านเหมียวเหมียวหาของรักคืนมาได้
เป็นเรื่องที่น่าดีใจ พวกเรามาวางแผนกันว่าทำอย่างไรพวกเขาจึงจะได้"

แต่งงานกันดีกว่า"

"ข้า...ข้าจะเชื่อฟังพวกท่านทุกอย่าง..."

พวกเราห้อมล้อมเซียงซิงที่เปลือยร่างนอนบนแล้วถูกปัญหา
แสดงความเห็นกันอย่างคึกคัก อินจื่อพยายามอธิบายให้ข้าฟังถึง
ความสัมพันธ์ของชาติก่อนกับการกลับมาเกิดใหม่ ทั้งยังบอกข้าว่า
อาจารย์ล้มเรื่องราวทุกอย่างไปหมดสิ้นแล้ว จากนั้นก็ถามว่าจะทำอย่างไร

ข้าบอกอย่างเฉียบขาด "ลืมไปแล้วก็ช่าง! ขอเพียงเขาชอบข้าใหม่
อีกครั้งเป็นพอ! ไม่มีอันใดแตกต่างกัน!"

ทุกคนแสดงท่าทีซาบซึ้งใจในเจตนารมณ์อันแน่วแน่ของข้าที่มี
อุปสรรคก็ต้องบุก ไม่มีอุปสรรคก็สร้างขึ้นมาเพื่อบุก และร่วมกันปรึกษา
หาหรือหาหนทางแก้ไขกันอย่างขะมักเขม้น พวกเราปรึกษากันตั้งแต่วินาที
เริ่มจุดโคมไปจนยามอิน* ไก่ขัน ระหว่างนั้นเซียงซิงสะลึมสะลือตื่นขึ้นมา
หลายครั้ง ล้วนแต่ถูกโมหะลึกลับจัดการด้วยเข็มเล่มเดียวแล้วหลับไหลไปอีก

เนื่องจากข้าเียนกรานคัดค้านไม่ให้ใช้กำลังปาเถื่อนทำร้ายเขา
ด้วยเหตุนี้ข้อเสนอของจอมมารวักระทั่งที่ให้โดยต้อยหน้าแล้วมัดตัว
พาไปเข้าพิธีจึงถูกปฏิเสธ ข้อเสนอของอินจื่อที่ให้ไปจับมารดาของ
เซียงซิงมาเป็นตัวประกัน จากนั้นก็ข่มขู่เขาให้เข้าพิธีแต่งงานก็ถูกปฏิเสธ
เช่นกัน สุดท้ายจึงตัดสินใจใช้วิธีที่เจียนหนานเสนอให้หาทางใกล้ชิดเขา
จากนั้นก็ปิดบังฐานะปีศาจหลอกล่อให้เขาแต่งงานด้วย ทำให้ข้าวสาร
กลายเป็นข้าวสุกด้วยวิธีที่เรียบง่าย

แต่หว่าวแสดงท่าทีเป็นกังวลเรื่องความสามารถในการแยกแยะ

* ยามอิน คือช่วงเวลา 03.00 น. - 05.00 น.

ปีศาจของเซียงซิง ล้วงลึกกลับบอกว่าเวลานี้พลังอาคมของสำนักเหมาซาน ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว ซึ่งรวมถึงตัวเจ้าสำนักด้วย ส่วนใหญ่ล้วนเป็นพวก หลอกเอาเงินชาวบ้านไปวันๆ พวกเราต่างเป็นปีศาจที่มีมานตบะนับพันปี สามารถได้กลิ่นอายเทพเซียนจากแดนสวรรค์ ของวิเศษในแดนมนุษย์ เหล่านั้นไม่อาจทำอะไรพวกเราได้

โม่หลินพยักหน้าเห็นด้วย ทั้งบอกว่าเขาสามารถปรุ้งยาลบความทรงจำ เกี่ยวกับที่นี่ของเซียงซิงได้ เพื่อความสะดวกในการใช้อุบายหาทางตีสนิท อีกฝ่ายหลังจากนี้ จากนั้นก็ขยิบตาให้อันจื๋อ "หน้าที่อันยิ่งใหญ่และ ทรงเกียรติในการอบรมเหมียวเหมียวไม่ให้ทำอะไรผิดพลาดในวันข้างหน้า ขอมอบให้เจ้าแล้ว ต้องมีจิตใจที่เสียสละและอุทิศตน"

ผ่านไปครู่หนึ่ง อันจื๋อก็ส่งเสียงร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วผืนปฐพี "อะไรนะ! จะให้ข้าปลอมตัวเป็นอิสตรีรี! อ้ากๆ! ไม่ทำ! ไม่ทำ!"

112

เข้ามาเพื่อปล้นสวาท!

วันรุ่งขึ้นพวกเราที่ปรึกษากันเรียบร้อยแล้วก็เริ่มลงมือตามภารกิจ
'แมวโง่ไล่ตามสามี' ทันที

ไม่หลินปักเข็มที่ศีรษะซึ่งยิงชิงไปหลายเข็ม จิ้นเหวินก็ยกยาที่เคี้ยวมา
เรียบร้อยแล้วบีบจุมูกเขาแล้วรอกลงไป รอไม่หลินพยักหน้าแล้ว จอมมาร
วูกระหึ่มก็แบกเขาเดินไปที่ป่าไผ่

หวาวาตั้งเข้าไปกำชับแล้วกำชับอีก "เหมียวเหมียว คราวนี้เจ้าจะต้อง
ทำสิ่งต่างๆ อย่างระมัดระวัง ต้องเชื่อฟังคำพูดของอินจื่อ เรื่องที่เขาไม่ให้ทำ
เจ้าไม่อาจทำเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่"

ข้าเข้าใจดีว่าเรื่องนี้สำคัญยิ่ง อีกฝ่ายยังต้องการข้าหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ
กับการกระทำในครั้งนี้ จึงไม่กล้าทำอะไรตามใจ ได้แต่ฟังคำสั่งระอย่าง
จริงจัง

อินจื่อสวมกระโปรงสีเขียวอมดำปักลายผีเสื้อที่ชายกระโปรง

ด้วยท่าทางผีนอกผีนใจ ผมกลายเป็นมวญคู้ ทาเครื่องประทีนโคมบางๆ เดินตามจั่นเหวินมาอย่างคล่องแคล่วฉับไว หัวคิ้วของเขาขมวดแน่น มือเท้าดูเกะกะคล้ายไม่รู้จะวางไว้ที่ใด สองแก้มแดงเรื่อ ดูแล้วเหมือนหญิงงามอายุสิบสี่สิบห้าที่กำลังขวยเขิน ทุกคนเห็นแล้วต่างกลั่นหัวเราะไว้ไม่อยู่

"หัวเราะอะไรกัน! หัวเราะอะไรอี!" อินจื่ออับอายจนพาลโกรธ สองมือเท้าสะเอวหันมาด่าซ้ำที่หัวเราะเสียงดังที่สุด "ถ้าไม่ใช่เพื่อความสะดวกในการติดตามแมวโง่งมตัวนี้ไปได้ทุกที่ทุกเวลาโดยไม่ถูกคนเข้าใจผิด ข้าไยต้องแต่งตัวเป็นบุรุษก็ไม่ไช่สตรีก็ไม่เชิงเช่นนั้นด้วย!"

เสียงของเขาเดิมทีก็เป็นเสียงเด็กหนุ่มที่ปากจะแยกแยะชายหญิงได้อยู่แล้ว ปกติก็ผ่านการอบรมมาดี รูปโฉมในมหรณopakปกริยาสุภาพงดงาม ยามสวมชุดอิสตรีจึงดูเป็นธรรมชาติ ถึงกับทำให้ผู้เฒ่ามองพิรุณอะไรไม่ออก

ทุกคนเห็นอินจื่อโกรธขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่กล้าหัวเราะต่อพลันแยกย้ายกันไปจัดเตรียมงานในส่วนของตน

ผู้แสดงตัวคนแรกคือโม่หลิน เขาเปลี่ยนท่าที่จากที่เคยดูเกียจคร้านเหนื่อยหน่ายมาสวมเสื้อคลุมยาวตัวหลวมกว้าง เส้นผมยาวรวบไว้ที่ด้านหลังอย่างไม่พิถีพิถัน มือถือแส้ปัดยุง ท้วร่างมีกลิ่นอายของนักพรต ผู้รู้แจ้งยิ่งกว่าหมอดูตามท้องถนน หน้าตาลุ่มลึกยากแก่การคาดเดา ท่าทางคล้ายเขียนลงมาโปรดสัตว์ที่แดนมนุษย์เช่นนั้น ทำให้คนเห็นแล้วเกิดความรู้สึกดีขึ้นในใจ ตรงก้นหินที่อยู่ด้านข้างเขามีเชียงซิงที่ยังหมดสตินั่งฟังอยู่

ข้า อินจื่อ จอมมารวักระทิง และเจี้ยนหนาน สี่คนเปลี่ยนร่างกลับสู่ร่างเดิมหลบอยู่ในพุ่มหญ้าด้านหลังโม่หลิน มองชั้นแรกของแผนการด้วยความตื่นเต้น

โม่หลินดึงเข็มเงินออกจากศีรษะเซียงชิง ผ่านไปไม่นานเซียงชิงก็ค่อยๆ ได้สติคืนมา ดวงตาทั้งสองกวาดมองไปรอบด้านอย่างงงวย แล้วก็มาหยุดอยู่ที่ร่างของโม่หลิน คล้ายงุนงงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

อืม...ยาลบความทรงจำที่ชมแทบตายนั้นคงออกฤทธิ์แล้ว

"นายท่าน...ผู้นี้..." เซียงชิงตื่นรนจากพื้นขึ้นมาเย็น ทำความเคารพโม่หลินอย่างนอบน้อม "ขอถามสักนิด ที่นี่คือที่ใด เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับข้าหรือ"

โม่หลินเปลี่ยนท่าทีจากที่เคยยิ้มแยมหน้าบานมาเป็นพูดด้วยท่าทางประหลาดใจ "เหตุใดท่านจึงถามเช่นนั้น เมื่อครู่ตอนข้าน้อยเดินผ่านมาทางนี้เห็นปีศาจตนหนึ่งกำลังต่อสู้กับท่าน จึงได้รับลงมือช่วยเหลือ ต่อมาปีศาจถูกพวกเราร่วมมือกันแทงจนได้รับบาดเจ็บหนีไป ทว่าศีรษะของท่านถูกจูโจมได้รับบาดเจ็บ หมดสติล้มลงกับพื้น ข้ากลัวว่าปีศาจจะกลับมาอีก จึงเฝ้าอยู่ที่นี้รอท่านฟื้นขึ้นมา"

เซียงชิงคลำศีรษะของตนด้วยความฉงน จากนั้นก็ถามต่อ "เหตุใดข้าจึงไม่มีความทรงจำเรื่องการต่อสู้กับปีศาจเลย นอกจากนี้เ็นข้าไม่ได้สวมเสื้อ"

"เสื้อผ้าของท่านถูกฉีกขาดตอนต่อสู้กับปีศาจ เศษเสื้อผ้าอยู่ทางโน้น" โม่หลินชี้มือไปส่งๆ จากนั้นก็ย้อนถามด้วยท่าทางใสซื่อ "ท่านหมดสติมาหนึ่งคืนแล้ว เหตุใดจึงจำเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่ได้ แปลกยิ่งนัก"

"เสื้อผ้าฉีกขาด? แต่เหตุใดเนื้อตัวกลับไม่มีบาดแผลอยู่เลย" เชียงซิง ย่นหัวคิ้ว ยังคงจ้องสงสัย

"เอ่อ...ท่านอยากรู้จริงหรือ" ไม่หลินมีท่าทีลังเล เขาเหลือบมองมาทางพวกเราไม่หยุด ในที่สุดก็ยิ้มแล้วบอก "ท่านจำไม่ได้เลยจริงหรือนั้นเป็นปีศาจตัวเมียตนหนึ่ง นางพึงพอใจในรูปโฉมของท่าน คิดจะบีบบังคับท่านให้ค่านับใจวง* ท่านแม้ตายก็ไม่คล้อยตาม จากนั้นจึงต่อสู้กัน殊มุน..."

เชียงซิงได้ยินแล้วพลันมีเหงื่อเย็นซึมออกมาเต็มหน้าผาก สีหน้าเปลี่ยนจากแดงเป็นดำ แล้วเปลี่ยนเป็นซีดขาว หลังจากแปรเปลี่ยนไปมาอยู่พักหนึ่งจึงพูดตะกุกตะกักขึ้น "เช่นนั้น...เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณท่านที่ช่วยชีวิต"

อันจื่อกับเจียนหนานอยู่ที่ด้านข้างมองข้าแล้วแอบหัวเราะไปหลายคำ

เชียงซิงคิดจะคารวะอย่างเต็มรูปแบบ ไม่หลินรีบห้ามเขาแล้วหยิบเสื้อผ้าออกมาให้เขาคลุมตัวไว้ ทั้งพูดอย่างเอาใจใส่ "อาการบาดเจ็บที่ศีรษะของท่านสำคัญ ให้ช้าน้อยไปโรงพยาบาลที่หมู่บ้านเป็นเพื่อนท่านเพื่อตรวจดูสักหน่อยเถิด"

"ไม่เป็นไร นับแต่เริ่มออกจับปีศาจ การบาดเจ็บก็กลายเป็นเรื่องธรรมดา ปัญหาเล็กน้อยเพียงเท่านี้ไม่จำเป็นต้องไปโรงพยาบาลหรอก" เชียงซิงยิ้มแล้วปฏิเสธ ก่อนเอ่ยถามชื่อกับไม่หลิน พูดจาตามพิธีรีตอง

* ค่านับใจวง เป็นความแฉ่ง หมายถึงมีความสัมพันธ์อันสามิภรรยา มีที่มาจากสมัยราชวงศ์โจว โจวกงเป็นผู้กำหนดชนบประเพณีและพิธีกรรมต่างๆ รวมถึงพิธีแต่งงานที่ต้องค่านับฟ้าดินและญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายจึงจะถือว่าได้แต่งงานกันอย่างถูกต้อง หากชายหญิงมีความสัมพันธ์กันทั้งๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ถือว่าผิดประเพณี ชาวจีนจึงใช้คำว่า 'ค่านับใจวง' มาใช้กล่าวอ้อมๆ ถึงยามสามิภรรยามีสัมพันธ์กัน

อีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็หากระป๋องที่หักครึ่งเล่มนั้นกลับมา คิดจะเดินเข้าไปในป่า

"เขาจะต้องไม่มีเงินแน่นอน" อันจื่อเอ๋ยกระซิบเหน็บแนม

โม่หลินรีบขวางเขาไว้ "ท่านจะไปที่ไหนหรือ"

"ปีศาจตัวเมียตนนั้นใจกล้าทำอะไรบู่มบ่าม เกรงจะก่อเภทภัยให้กับชาวบ้าน วันนี้ต้องกำจัดให้ได้!" เซียงซิงสีหน้าเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในคุณธรรม

ข้าลู่บุ๋ย ศีรษะ แอบกระซิบถามเจียนหนานที่อยู่ด้านข้าง "ที่นี่มีปีศาจ เช่นนั้นมาจากที่ใด ถึงกับยังไม่ได้มาราบการวะข้าผู้เป็นใหญ่แห่งขุนเขา ไ้มารยาทเกินไปแล้ว!"

อันจื่อใช้ปีกกระพือใส่ข้าแรงๆ หลายครั้ง สั่งให้หุบปากแล้วเฝ้าดูความเป็นไปของเหตุการณ์ รอแผนขั้นต่อไปของโม่หลิน

โม่หลินขวางเซียงซิงไว้ ผีนย้มแล้วบอก "ปีศาจตนนั้นร้ายกาจยิ่งเกรงว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ ยังคงถอยก่อนดีกว่า"

เซียงซิงลังเลอยู่ชั่วขณะ ประสานมือให้เขาแล้วบอก "ขอบคุณในความหวังดีของท่าน แต่เพื่อความสงบสุขของชาวบ้าน ข้าได้สาบานไว้แล้วว่าแม้ตายก็ต้องกำจัดปีศาจในสถานที่แห่งนี้ เชิญท่านจากไปก่อนเถิด"

"เอ่อ..." โม่หลินขวางเขาไว้ไม่อยู่ เหงื่อเย็นไหลออกมาหลายหยด "ปีศาจตนนั้นได้รับบาดเจ็บแล้วหนีไป ถ้าซ่อนตัวขึ้นมาหรือหนีไปที่อื่นเกรงว่าคงจะหาตัวยาก"

"ไม่เป็นไร!" เซียงซิงปลอบเขา "ท่านกลับไปก่อนเถิด ข้าไม่ปรารถนาให้ท่านต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยเพราะข้าเป็นเหตุ"

เจียนหนานเห็นสถานการณ์แล้วก็บอกให้เราเราสงบใจรอ จากนั้น เขาก็คลานออกไปตามลำพัง เพียงครู่เดียวลั่วลั่วที่ผมสีเงิน นัยน์ตาแดงฉานก็ปรากฏตัวออกมาตรงหน้าพวกเขา กุมกระบี่ยาวมือสั้น นางพูดติดอ่างด้วยสีหน้าตื่นตระหนกหวาดผวา "มา...ข้าก็คือปีศาจแห่งภูเขาลั่วอิง ข้า...ข้ามาเพื่อปล้นสวาท!"

โม่หลินพลันโล่งอก รีบชี้ไปที่ลั่วลั่ว "เป็นนาง! ปีศาจตัวเมียที่คิดจะล่อวงเงินเจ้าผู้ฉัน!"

เสียงซิงตื้นตัวขึ้นมาทันที เขาชักกระบี่สั้นออกมาจากรองเท้าหุ้มแข้งคุ้มกันโม่หลินให้อยู่ข้างหลังอย่างระมัดระวัง ดวงตาเฉยประกายดุคั่นเตรียมจะพุ่งเข้าไปสู้ตายกับลั่วลั่ว

ลั่วลั่วที่เดิมทีก็ซี้ซลาดกแล้วคนแปลกหน้าอยู่แล้ว เมื่อต้องมาเจอกับสถานการณ์เช่นนี้ เสียงซิงยังไม่ทันพุ่งเข้ามาใกล้นางก็ตกใจอกสั่นขวัญหายเพียงเห็นเขา นางก็ร้องไห้โฮออกมาคำหนึ่ง โยนกระบี่ทิ้งก่อนวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต ทางหนึ่งวิ่ง ทางหนึ่งก็ร้องไห้เสียงดังบอก "ข้าไม่กล้าก่อกรรมทำชั่วแล้ว! จะย้ายบ้านทันที ไม่อยู่ที่นี่แล้ว ขอท่านได้โปรดไว้ชีวิต! ไว้ชีวิตด้วย!!!"

ปีศาจกระต่ายตนนั้นเวลาวิ่งขึ้นมาความเร็วไม่ใช่น้อยดา พริบตาเดียวก็วิ่งผ่านไปติดเท้าข้ามยอดเขาไปหลายยอด ทั้งเสียงซิงยืนปากอ้าตาค้างอยู่ที่เดิม เป็นนานก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

คราวนี้โม่หลินถึงได้ปาดเหงื่อที่หน้าผาก ถอนหายใจยาวออกมา มีเสียงกึ่งไม้ดังขึ้นเบาๆ เจียนหนานคลานกลับมาอีกครั้ง ยังทำมือทำไม้บอกพวกเรารู้ว่าสำเร็จแล้ว อันจ้อซาบซึ่งใจมาก บอกกลับไปจะ

ตกรางวัลให้ลัวลัวอย่างงาม สำหรับนางแล้วการทำเช่นนี้ไม่ง่ายเลย...

ปีศาจหนีไปแล้ว ต่อให้เซียงซิงฉงนสงสัยเพียงใดก็ทำอะไรไม่ได้
ไม่หลินรีบลากเขาจากไป บอกตนใช้พลังกำลังมากเกินไปจะไปพักผ่อนฟื้นฟู
กำลังที่หมู่บ้าน ขอให้เขาไปเป็นเพื่อน

เซียงซิงไม่รู้จะทำเช่นไรได้ จำต้องค่อยตาม ทั้งสองคนออกเดินทาง
ไปด้วยกัน

พวกเราเห็นว่าเรื่องราวประสบความสำเร็จก็รีบถอนตัวออกจาก
ที่นั่น เร่งรีบไปยังจุดหมายที่สอง ระหว่างทางก็ได้ยินเซียงซิงถามไม่หลิน
ด้วยความสงสัย "ท่าน...ท่านรู้สึกหรือไม่ว่าในป่าแห่งนี้มีสัตว์อยู่ไม่น้อย
ทั้งยังไม่กลัวคนด้วย"

"คิดไปเอง ล้วนแต่คิดไปเอง...หึ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6437->